

Ὁ ἍΓΙΟΣ ΠΑΡΗΓΟΡΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΕΤΟΣ ΚΕ' - ΤΕΥΧΟΣ 247 - ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2013

Περιεχόμενα

«Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ
ὁ ἐν Σέρραις ἀθλήσας».
Διμηνιαῖο Περιοδικό
Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης,
ἐκδιδόμενο ὑπὸ τοῦ Ἑπικοινωνια-
κοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρυάτος
«Ὁ Ἅγ. Νικήτας ὁ Νέος»,
προνοία καὶ ἐπιμελεία
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης
κ.κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ.
Ἰδιοκτίτης:
Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρῶν
καὶ Νιγρίτης.

Δ/ΝΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
πρωτ. Ἰορδάνης Θεμελίδης
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γεώργιος Μπακιρτζής
Παναγιώτης Παπαφράγκος
Παναγιώτης Σκαλτσής
Φιλοκτίμων Φάκας
Χαράλαμπος Χαραλαμπίδης
Διανέμεται δωρεάν.
Συνδρομές προαιρετικές.
Ἐπιστολές καὶ ἐμβάσματα:
Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρῶν
& Νιγρίτης - 621 22 ΣΕΡΡΕΣ
Τηλ. 2321 0 68 100
Fax 2321 0 68 119
Τυπογραφεῖο «ΜΕΛΙΣΣΑ»,
Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης
τηλ. 2397 0 23 313
Fax 2397 0 21 754

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
Φορητὴ εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως
Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ
Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρῶν

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
ἀπόψεις τοῦ ἀρθρογράφου, γιὰ τίς
ὁποῖες καὶ φέρει ὁ ἴδιος τὴν εὐθύνη.

Ἀσκητική Γωνιά

Αὐτός εἶναι ἐκεῖνος πού γνωρίζει καλύτερα τόν ἑαυ-
τό του, αὐτός δηλαδή πού πιστεύει ὅτι δέν εἶναι τίποτε.

Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

Τά δικά μας κατορθώματα, ἔστω καὶ ἂν εἶναι μικρά
καὶ δεύτερα, μᾶς φαίνονται μεγάλα. Τῶν διπλανῶν μας,
ἔστω καὶ ἂν εἶναι πιό μεγάλα καὶ θαυμαστά, τά νομί-
ζουμε μικρά καὶ τιποτένια.

Ἅγ. Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης

Οἱ πειρασμοί γίνονται πειρασμοί γιὰ αὐτούς πού
πειράζονται, ἐνῶ γιὰ αὐτούς πού δέν πειράζονται γί-
νονται αἰτία γιὰ στεφάνια καὶ βραβεῖα.

Μέγας Φώτιος

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΠΑΣΧΑ

Ἀδελφοὶ συλλειτουργοὶ καὶ τέκνα
εὐσεβῆ καὶ φιλόθεα τῆς Ἐκκλησίας,

ΧΡΙΣΤΟΣ ἈΝΕΣΤΗ!

Ἡ ἀναγγελία τῆς Ἀναστάσεως
ὑπὸ τῶν Μυροφόρων πρὸς τοὺς Μα-
θητὰς τοῦ Χριστοῦ ἐθεωρήθη ὑπὸ
αὐτῶν παραλήρημα. Καὶ ὁμως ἡ
εἶδησις, ἡ ἐκκληφθεῖσα ὡς παραλή-
ρημα, ἐβεβαιώθη ὡς Ἀλήθεια. Ὁ
ἀναστημένος Ἰησοῦς ἐνεφανίσθη εἰς
τοὺς Μαθητὰς Του ἐπανειλημμένως.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας τὸ κήρυγμα
τῆς Ἀναστάσεως ἀκούεται καὶ πάλιν
ὡς παραλήρημα διὰ τοὺς ὀρθολογι-
στάς. Ἐν τούτοις, οἱ πιστοὶ ὄχι μό-
νον πιστεύομεν, ἀλλὰ καὶ βιοῦμεν
τὴν Ἀνάστασιν ὡς γεγὼνὸς ἀλη-
θέστατον.

Τὴν μαρτυρίαν μας ἐπισφραγίζο-
μεν, ἐὰν χρειασθῇ, διὰ τῆς θυσίας
τῆς ζωῆς μας, διότι ἐν Χριστῷ Ἀνα-
στάντι ὑπερβαίνομεν τὸν θάνατον
καὶ ἀπαλλασσόμεθα ἀπὸ τὸν φόβον
αὐτοῦ. Τὸ στόμα μας εἶναι πλήρες
χαρᾶς ἐν τῷ λέγειν Ἀνέστη ὁ Κύ-

ριος. Οἱ Ἅγιοί μας, κατὰ κόσμον νεκροί, ζοῦν μεταξύ μας,
ἀπαντοῦν εἰς τὰ αἰτήματά μας.

Ὁ μεταθανάτιος κόσμος εἶναι ἀληθέστερος τοῦ προθανα-
τίου. Ὁ Χριστὸς ἀνέστη καὶ ζῇ μεταξύ ἡμῶν. Ὑπεσχέθη ὅτι θὰ
εἶναι μαζί μας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Καὶ πράγματι
εἶναι, φίλος καὶ ἀδελφὸς καὶ θεραπευτὴς καὶ χορηγὸς παντὸς
ἀγαθοῦ.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ Ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ χαριζό-
μενος εἰς πάντας ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ποῦ σου θάνατε τὸ νίκος;
Ἀνέστη ὁ Χριστός, "καὶ τὸν πάλαι ἄμετρα καυχώμενον, ὡς γε-
λοῖον παιζόμενον ἔδειξε" (πρβλ. Κανὼν Σταυροανα-στάσιμος
Δ' ἡχου, Θ' Ὁδὴ, ποίημα Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ). Τὰ πάντα πε-
πλήρωται Φωτὸς καὶ αἱ καρδίαι μας χαρᾶς ἀνυπερβλήτου.

Καὶ ὄχι μόνον χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ δυνάμεως. Ὁ πιστεύων εἰς
τὴν Ἀνάστασιν δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον· καὶ ὁ μὴ φοβούμε-
νος τὸν θάνατον εἶναι ψυχικῶς ἄκαμπτος καὶ ἀλύγιστος, διότι
ὅ,τι διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ ἀπίστους εἶναι ἡ φοβερωτέρα
ἀπειλή, διὰ τὸν πιστὸν χριστιανὸν εἶναι μικρᾶς σημασίας γε-
γονός, διότι εἶναι ἡ εἰσοδος εἰς τὴν ζωὴν.

Ὁ πιστὸς χριστιανὸς ζῇ τὴν ἀνάστασιν καὶ πρὸ τοῦ φυσικοῦ
θανάτου του.

Ἡ συνέπεια τοῦ βιώματος τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἡ μετα-
βολὴ τοῦ κόσμου. Ἐνθουσιάζει τὴν ψυχὴν. Καὶ ἡ ἐνθουσιώ-
δης ψυχὴ ἐλκύει εἰς τὸν δρόμον τῆς τὰς ἄλλας ψυχᾶς, αἱ ὁποῖαι
συγκινοῦνται ἀπὸ τὰ ἀληθινὰ βιώματα τῆς χαρᾶς τῆς ἀθανα-
σίας. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἰδικὴ μας ἀνάστασις δὲν
εἶναι μία θεωρητικὴ ἀλήθεια.

Εἶναι δόγμα τῆς πίστεώς μας. Εἶναι μία χειροπιαστὴ πραγ-
ματικότης. Εἶναι ἡ δύναμις ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, παρὰ
τοὺς ἐναντίον τῆς σκληροτάτους διωγμούς. "Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη
ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν" (Α' Ἰωάν. ε', 4) εἰς τὴν
Ἀνάστασιν. Διὰ τῆς Ἀναστάσεως ὁ ἄνθρωπος γίνεται κατὰ χά-
ριν Θεός. Διὰ τῆς νίκης τοῦ ἀναστασίμου φωτὸς ἐπὶ τῶν ἀκα-
θάρτων παθῶν, ἐνιδρύεται εἰς τὴν ψυχὴν μας ἔρως θεῖος καὶ
ἀγάπη τις ξένη, τὸν ἀνθρώπινον ὄρον ὑπερβαίνουσα.

Χριστὸς Ἀνέστη, λοιπόν! Αἱ καρδίαι μας εἶναι πλημμυρι-
σμέναι ἀπὸ τὸ Ἀναστάσιμον φῶς καὶ τὴν ἀναστάσιμον χαράν.
Προσερχόμεθα μὲ γνησιότητα καὶ ἀπλότητα εἰς τὸν Ἀνα-
στάντα Χριστόν. Διότι, ὡς λέγει ὁ Προφητάναξ Δαυὶδ, ὁ ἐπό-
πτης τῶν καρδιῶν μας ἄνωθεν Θεός "καρδίαν συντετριμμένην
καὶ τεταπεινωμένην οὐκ ἐξουδενώσει" (Ψαλμ. Ν', 19).

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ δύναμίς μας, ἡ ἐλπίς μας, ἡ χαρά μας,

τὸ ἀγαλλιάμα μας. Διὰ τῆς Ἀναστάσεως ὑπερβαίνομεν τὸν πόνον καὶ τὴν θλίψιν δι' ὅλα τὰ κακὰ τῆς φυσικῆς ἐπιγείου ζωῆς. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἀπορίαν τοῦ πληγωμένου ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου ἀνθρώπου.

Εἰς τὰς δυσκολίας καὶ τὰ παθήματα, τὰ ὅποια διέρχεται σήμερον ὁ κόσμος, ἡμεῖς δὲν ἀποκάμνομεν. Ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ σὺνάξις τῶν φοβισμένων Μαθητῶν τοῦ Κυρίου εἰς τὸ Ὑπερῶν τῆς Σιών μᾶς ἐνδυναμώνει. Δὲν φοβούμεθα, διότι ἀγαπῶμεν τοὺς πάντας, ὅπως ἠγάπησεν ἡμᾶς Ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ ἔθηκεν ὑπὲρ ἡμῶν. Θεανδρικῶς ὁ Ἀναστὰς Κύριος ἀοράτως μᾶς συνοδεύει. Ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν, -καὶ ἔχομεν- ἀγάπην. Καὶ μὲ τὴν ἀγάπην ἐπιγινώσκομεν τοῦ Μυστηρίου τὴν δύναμιν. Τοῦ Μυστηρίου!

Καὶ ἂν ἄλλοι διστάζουν ἀνθρωπίνως καὶ "δράγματα στοιβάζουν πράξεων τὰς θημωνίας" (πρβλ. Στιχηρὰ Ἑσπερινοῦ Κυριακῆς Ἀσώτου), ἡμεῖς καυχώμεθα. Καὶ ἐὰν ἡμεῖς δὲν "ἀπολικμιζώμεν φιλευσπλαγχνία τὸ ἄχυρον τῶν ἔργων τῆς ἀδικίας καὶ τὰ πάθη μας καὶ δὲν καταστρώνωμεν ἄλωνα μετανοίας", ὁ Ἀναστὰς Χριστὸς εἶναι Ἀγάπη καὶ διαλύει τὸ κάθε εἶδους σκότος καὶ τὸν φόβον γύρω μας καὶ εἰσέρχεται ἐντὸς ἡμῶν καὶ εἰς τὸν κόσμον, τῶν θυρῶν τῶν καρδιῶν μας πολλάκις κεκλεισμένων.

Καὶ "μένει μεθ' ἡμῶν" μονίμως διὰ τοῦ σταυροῦ τῆς ἀγάπης. Τὸ κάλεσμά Του εἶναι ἡ εἰρήνη. Τὴν Ἑαυτοῦ εἰρήνην χαρίζει εἰς ἡμᾶς.

Οἱ ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου τούτου ἐπαγγέλλονται καὶ ὑπόσχονται εἰρήνην, μηδέποτε ἐμπειρικῶς πραγματοποιουμένην. Ἡ δύναμις τῆς Θείας Ἀγάπης καὶ Εἰρήνης καὶ Σοφίας μένει ἔξω ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινον πανικόν.

Δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸ περιθώριον τῆς πραγματικότητος οὔτε εἰς τὴν περιφέρειαν κάποιων ἀτομικῶν δοξασιῶν. Εἶναι ἡ καρδιά καὶ τὸ κέντρον τῶν γεγονότων. Εἶναι ἡ καρδιά τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶναι τὸ κέντρον τῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ κυριεύουσα ζώντων καὶ νεκρῶν. Εἶναι ἡ Ἀλήθεια.

Ἡ ἀδιαφιλονίκητος ὑπεροχὴ τῆς Δυναμeos κρατεῖ ἀοράτως τὰ ἡνία καὶ κατευθύνει τὰ πάντα, καθ' ἣν ὥραν πολλοὶ ἐπώνυμοι κατ' ἀνθρώπον "σκότος εἰς τὰς φρένας ἔχουν".

Τὴν περίοδον τῆς σημερινῆς γενικῆς ἀποσυνθέσεως παγκοσμίως, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περὰ τῆς γῆς, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ παρουσία τῆς οὐρανίας συνθέσεως καὶ ἁρμονίας. Τὸν καιρὸν τῆς καταρρεύσεως καὶ τοῦ προσδοκώμενου θανάτου ὑπάρχει τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῆς πεποιθήσεως ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἡ εἰρήνη τοῦ θανάτου τὸν θάνατον διὰ τῆς κενώσεως Αὐτοῦ πατήσαντος καὶ ἡ χαρὰ τῆς ἀγάπης διαχέονται καὶ θεραπεύουν τὸν στενάζοντα καὶ ὀδυνώμενον πάντοτε σύγχρονον "ἄνθρωπον" καὶ τὴν συνωδίνουσαν καὶ συστενάζουσαν μετ' αὐτοῦ κτίσιν, τὴν "ἀπολύτρωσιν καὶ τὴν υἰοθεσίαν ἀπεκδεχομένους" (πρβλ. Ρωμ. η', 20-23) τῆς "ἐλευθερίας τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ".

**Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος,
πατέρες καὶ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα!**

Ἅγιον Πάσχα 2013
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

ἐπὶ τῇ Λαμπροφώρῳ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

«Σήμερον χαρά πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης. Σήμερον καὶ τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος καὶ πασῶν τῶν ἄνω δυνάμεων ὁ χορός διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων σωτηρίαν ἀγάλλονται. Ἠρέστη ὁ Κύριος καὶ τὴν οἰκουμένην ἑαυτῷ συνανέστησε. Καὶ αὐτός μὲν ἀνέστη, τὰ δεσμά τοῦ θανάτου διαρρήξας, ἡμᾶς δὲ ἀνέστησε, τὰς σειράς τῶν ἡμετέρων ἁμαρτιῶν διαλύσας. Ἐορτάσωμεν τὴν ἐορτὴν ταύτην τὴν μεγίστην καὶ λαμπρὰν φαιδρῶς ὁμοῦ καὶ θεοσεβῶς».

(Ιερός Χρυσόστομος, ΕΠΕ 36. 76, 82, 158).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Γεμάτη φῶς καὶ χάρις Θεοῦ προβάλλει καὶ πάλιν ἐφέτος ἡ ἀγία καὶ κοσμοσωτήριος ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας. Τὴν χθεσινὴ μας θλίψη καὶ τὰ δάκρυα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς σήμερα διαδέχεται ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. Τό ἅγιο Πάσχα ἐορτάζουμε τὸν θάνατο τοῦ θανάτου, τὸν ἐγκαινισμό τῆς νέας αἰωνίου βιοτῆς καὶ τὸ σωτήριο πέρασμα «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν». Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας συνδέεται ἄρρηκτα καὶ ἐγγυᾶται τὴν ἀνάστασι καὶ τὴν θέωση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως συνολικῶς καὶ τῆς προσωπικῆς μας ὑποστάσεως εἰδικῶς. «Ἐσχάτος ἐχθρός καταργεῖται ὁ θάνατος» ἀναφωνεῖ ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ θεῖος ιερομύστης Βασίλειος, τῆς Ἐκκλησίας ὁ μέγας διδάσκαλος, μέ δέος καὶ τρόμο δοξολογεῖ τὸ μυστήριο τῆς θείας οἰκονομίας, πού φιλανθρωπῶς κορυφοῦται στό Σταυρό, τὸ θάνατο καὶ τὴν Ἀνάστασι, σωτήρια γεγονότα πού ἱερουργεῖ ὁ θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος «ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντάλλαγμα τῷ

θανάτῳ, ἐν ᾧ κατειχόμεθα πεπραμένοι ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ κατελθὼν διὰ τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸν Ἄδην, ἵνα πληρώσῃ ἑαυτοῦ τὰ πάντα, ἔλυσεν τὰς ὁδύνας τοῦ θανάτου, καὶ ἀναστὰς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ ὁδοποιήσας πάσῃ σαρκὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν... ἐγένετο ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα ἡ αὐτός τὰ πάντα ἐν πᾶσι πρωτεύων» (Θεία Λειτουργία Μ. Βασιλείου). Μὲ τὴν Ἀνάστασή Του ὁ λυτρωτής μας καταργεῖ τὸν κάθε ἀνθρώπινο φόβο, πού ὡς ἓνα βαθειὰ τραυματικὸ ὑπαρξιακὸ γεγονός, ἔχει τίς ρίζες του στὴν ἁμαρτία, τὴν ἐνοχὴ καὶ τὸν συνακόλουθο θάνατο. Ὁ Ἀναστὰς Κύριος μᾶς ἐλευθερώνει ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐνθαρρύνει στὸν ἀγώνα μας κατὰ τῆς ἁμαρτίας, καθὼς «συγγνώμῃ ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέτειλε». Κανεὶς λοιπὸν ἐφεξῆς, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, νὰ μὴν φοβᾶται ὅσο εἶναι μαζί μὲ τὸν Χριστό. Αὕτῃ εἶναι ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς ἀτελεύτητης χαρᾶς μας. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς πίστεώς μας, πάνω

στόν οποίο θεμελιώνεται ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία εἶναι, κυρίως καί πρωτίστως, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως. Χωρίς τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ «κενή ἡ πίστις ὑμῶν» (Α΄ Κορ. 15, 14). Ἡ πίστη μας στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ νοηματοδοτεῖ, ὁμορφαίνει καί δίνει προοπτική στήν ζωή καί τόν ἀγώνα μας. Γι' αὐτό καί ἡ ἀγία Ἐκκλησία μας, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, καλεῖ ὅλους μας νά γίνουμε κοινωνοί τῆς Ἀναστάσεως καί νά γνωρίσουμε βιωματικῶς τόν Κύριο «καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ» (Φιλ. 3, 10), πού ἐνεργεῖται, ὡς δυνατότητα ἐπιλογῆς, σέ ὅλους μας.

Ἡ ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ ὑψηλοῦ καί ἀγίου στόχου, πού εἶναι καί ὁ πραγματικός λόγος τῆς ὑπάρξεώς μας, προϋποθέτει ὅμως θέληση γιά ἀγώνα πρὸς θεραπεία καί κάθαρση τῶν σωματικῶν καί ψυχικῶν μας αἰσθήσεων, «ἵνα καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6, 4). Αὐτήν τήν θεμελιώδη ἀλήθεια τονίζει ὁ ἱερός Γρηγόριος ὁ Θεολόγος σημειώνοντας, «Διά τοῦτο καθαρεόν πρῶτον ἑαυτόν, εἶτα τῷ καθαρῷ προσομιλητέον». Στήν ἴδια ποιμαντική γραμμή κινεῖται καί ὁ μέγας δογματολόγος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὅσιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, προτρέπων, «καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὁψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα καί χαίρετε φάσκοντα τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Τά τελευταῖα χρόνια ἡ μεγάλη ἐορτή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας ἐορτάζεται μέσα σέ ἓνα κλίμα ἐντονης ἀνησυχίας καί προβληματισμοῦ. Αὕτη ἡ πραγματικότητα παρουσιάζεται ὡς ἡ ἀναπόφευκτη συνέπεια μιᾶς βαθεῖας πνευματικῆς καί ἠθικῆς κρίσεως, πού δοκιμάζει σκληρά τό ἀνθρώπινο πρόσωπο καί τίς ἀντοχές τῆς κοινωνίας μας. Τά σημερινά πιεστικά προβλήματα πού ἔχουν ὡς φανερή τους ἔκφραση τήν βαθεία οἰκονομική κρίση πού πλήττει ἀδυσώπητα καί τήν πατρίδα μας, φανερώνουν μέ τόν πιό ἐπώδυνο τρόπο τήν ἀπροθυμία μας νά δημιουργήσουμε ἓναν κόσμο καλύτερο, πού θά βασιῖζεται σέ πραγματικές καί διαχρονικές ἀξίες, πού νοηματοδοτοῦνται αὐθεντικῶς ἀπό τόν Σταυρό, τήν λυτρωτική θυσία καί τήν ζωηφόρο Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας.

Εὐχομαι, μέσα ἀπό τήν ψυχή μου, τό ἐφετεινό Πάσχα νά εἶναι ὄντως Πάσχα ζωῆς, δηλαδή πραγματικό πέρασμα ἀπό τόν κάθε λογῆς θάνατο στήν ζωή, δηλαδή στόν Ἀναστάντα Χριστό. Ἄς ἀγωνισθοῦμε μέ δυνατή πίστη καί φιλότιμο, ὥστε τοῦτο τό Πάσχα νά γίνει ἡ ἀπαρχή μιᾶς νέας ἀναστάσιμης πορείας γιά τόν καθένα μας προσωπικῶς, γιά τήν πατρίδα μας καί γιά τόν κόσμο ὁλόκληρο.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ

Διάπυρος εὐχέτης σας

πρὸς τόν ἐνδόξως Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Κύριον

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Θεολόγος.

† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Μ

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου

Η ΝΥΜΑ

**πρός τούς μαθητές καί τίς μαθήτριες
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως πού διαγωνίζονται
στίς Πανελλήνιες Σχολικές Ἐξετάσεις.**

Ἀγαπητά μου παιδιά, Χριστός Ἀνέστη!

Γιά ἀκόμη μία φορά μέ τήν χάρη καί τό πλούσιο ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἡ σχολική χρονιά φθάνει στό τέλος της καί μαζί μέ αὐτήν πλησιάζουν οἱ ἡμέρες τῶν πανελληνίων ἐξετάσεων, στίς ὁποῖες θά κληθεῖτε νά δώσετε τόν καλύτερό σας ἑαυτό, ὥστε νά μπορέσετε νά πετύχετε αὐτό πού γιά πολλούς μοιάζει ἕνα ὄνειρο καί στόχος ζωῆς, τήν εἰσαγωγή σας δηλαδή στά Ἀνώτερα καί Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικά καί Τεχνολογικά Ἰδρύματα τῆς τριτοβάθμιας ἐκπαίδευσης τῆς πατρίδας μας.

Κοντά σας σέ αὐτές τίς ἀγωνιώδεις, δύσκολες καί ἰδιαίτερος ἀπαιτητικές ἡμέρες εἶναι ὄχι μόνο οἱ γονεῖς καί οἱ δάσκαλοί σας ἀλλά καί ἡ Ἐκκλησία, ἡ φιλόστοργη πνευματική μητέρα ὅλων μας. Ὅλοι μας προσευχόμαστε γιά σᾶς, ὥστε ὁ Κύριός μας νά βοηθήσει ὅλους καί ὅλες σας νά ἀνταποκριθεῖτε μέ ἐπιτυχία στίς αὐξημένες ἀπαιτήσεις αὐτῆς τῆς προσπάθειας, καί οἱ κόποι σας νά βροῦν δικαίωση στά τετράδια τῶν ἐξετάσεων. Χωρίς ἄγχος, μέ ἐμπιστοσύνη στίς δυνατότητές σας καί μέ ὄπλο τήν πίστη καί το Φῶς πού ἀνέτειλε ἀπό τόν Τάφο τοῦ Ἀναστημένου Κυρίου μας, εἶναι βέβαιο ὅτι θά ἔχετε τήν καλύτερη δυνατή ἐπίδοση. Προσεύχομαι θερμῶς γι' αὐτό.

Σᾶς εὐχόμαι ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μου πλησμονή δυνάμεως καί φωτισμοῦ στήν ὁμορφη αὐτή προσπάθεια σας. Ὁ Θεός νά εἶναι μαζί σας. Σᾶς συνοδεύω, αὐτές τίς ἰδιαίτερες ὥρες, μέ τήν ἀγάπη καί τήν προσευχή μου. Καλή ἐπιτυχία.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Η ΥΠΕΡΒΑΣΗ ΤΗΣ ΕΓΩΤΙΚΗΣ ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑΣ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ

Τώρα πού κυκλοφορεῖ τό τεῦχος αὐτοῦ τοῦ «Ἁγίου Νικήτα», ἔχουμε διανύσει τήν ἐκκλησιαστική περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, κατά τήν ὁποία περιερχόμαστε οἱ πιστοί σέ κατάσταση αὐτοσυγκέντρωσης, περισυλλογῆς, μεταμέλειας γιά τά ἁμαρτήματά μας, τά «ἐκούσια καί ἀκούσια, τά ἐν λόγῳ καί ἔργῳ, τά ἐν γνώσει καί ἄγνοιά, τά κατὰ νοῦν καί διάνοιαν», βιώνουμε τήν ὁρθόδοξη πνευματικότητα καί τόν κατ' ἀλήθειαν χριστιανικό βίο, πού συνίσταται ὄχι στή θρησκευτική θωράκιση τῆς ἐγωτικῆς μας ἀτομικότητας, ἀλλά στή σύναψη καί καλλιέργεια σχέσεων ἀγαπητικῆς κοινωνίας καί ἐπικοινωνίας μέ τό Θεό καί τούς συνανθρώπους μας.

Ἔτσι προπαρασκευασμένοι εἰσερχόμαστε στήν Μεγάλη Ἑβδομάδα, κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας, μέ τή συμμετοχή μας στή λατρευτική καί μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, νιώθουμε τήν ὑπαρξή μας νά πλημμυρίζει ἀπό τήν ψυχική ἐκείνη ἀνάταση, πού ξεπερνᾷ τά ἀνθρώπινα μέτρα καί σταθμά καί ὥθει τό νοῦ μας νά «ἐπαίρεται πρὸς τά οὐράνια».

Ὅλα βέβαια αὐτά εἶναι ἀδιανόητα γιά τόν ἐκκοσμικευμένο ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας, τόν ἐπηρεασμένο βαθύτατα ἀπό τόν ὀρθολογισμό καί ἀντικρύζοντα μέ παγερότητα καί ἀδιαφορία τίς λατρευτικές τελετές καί ἐκδηλώσεις τῆς Ἐκκλησίας καί ὅσα περιλαμβάνει ἡ ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας.

Μέ τήν εὐκαιρία λοιπόν τῆς εἰσόδου μας στήν Μεγάλη Ἑβδομάδα ἄς ἐπισημάνουμε ὀρισμένα γεγονότα πού ἔλαβαν χώρα λίγο πρῶν ἢ κατά τήν διάρκεια τῆς ἑβδομάδας τῶν

παθῶν τοῦ Κυρίου, ὅπως μᾶς τά περιγράφουν οἱ εὐαγγελιστές καί οἱ ὑμνογράφοι τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἄς προσπαθήσουμε νά ἐμβαθύνουμε στό βαθύτερο περιεχόμενό τους.

Ὁ Ἰησοῦς πορεύεται γιά τελευταία φορὰ πρὸς τά Ἱεροσόλυμα, ὅπου θά ὑποστῇ τά θλιβερά ἀλλά σωτήρια πάθη του, συνοδευόμενος ἀπό τόν ὄμιλο τῶν μαθητῶν του. Κάποια στιγμή, ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτούς, τούς λέγει: «ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καί ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καί γραμματεῦσι καί κατακρινοῦσιν αὐτόν θανάτῳ καί παραδώσουσιν αὐτόν τοῖς ἔθνεσι καί ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καί μαστιγώσουσιν αὐτόν καί ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καί ἀποκτενοῦσιν αὐτόν καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται» (Μάρκ. 10, 33-34). Οἱ μαθητές του ὡστόσο, παρὰ τό γεγονός ὅτι ἐπανειλημμένως ὑπῆρξαν αὐτόπτες καί αὐτήκοοι μάρτυρες θαυμαστῶν γεγονότων, πού μαρτυροῦσαν τήν θεϊκή προέλευση καί ιδιότητα τοῦ Χριστοῦ, ἐν τούτοις ἀδυνατοῦν νά συλλάβουν τό βαθύτερο περιεχόμενο τῶν λόγων του.

Δύο μάλιστα ἀπ' αὐτούς, οἱ ἀδελφοί Ἰάκωβος καί Ἰωάννης, ὁ ἀγαπημένος μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ, ἐκεῖ πού ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ θά δεσπόζουν σταυροὶ θανατικοῦ μαρτυρίου, αὐτοὶ ὁραματίζονται τιμητικές διακρίσεις καί κοσμικά ἀξιώματα, ἐπηρεαζόμενοι προφανῶς καί ἀπὸ τήν μητρικὴ φιλοδοξία τῆς μητέρας τους Σαλώμης. «Δὸς ἡμῖν - τοῦ λένε - ἵνα εἰς ἐκ δεξιῶν σου καί εἰς ἐξ ἐυωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου» (Μάρκ. 10, 37). Καί ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου: «Οὐκ οἶδατε τί

αἰτεῖσθε», ἀπάντηση πού ἐπισφραγίσθηκε μέ τήν ρήση: «ὅς ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος καί ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος» (Μάρκ. 10,43-44). Εἶναι σάν νά τοὺς λέγει ὅτι τό μεγαλεῖο τῆς κατὰ Χριστόν ζωῆς ἔγκειται ὅχι στίς πρωτοκαθεδρίες, στήν ἀλαζονεία, στήν ἑπαρση καί στά κοσμικά ἀξιώματα, ἀλλά στή διακονία, στήν προσφορά στόν πάσχοντα συνάνθρωπό μας, ὅποιος κι' ἂν εἶναι αὐτός κι ὅπως κι ἂν εἶναι.

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης διηγεῖται ὅτι ἔξι ἡμέρες πρὶν ἀπό τό Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς στή Βηθανία καί κατέλυσε τό σπίτι τοῦ Λαζάρου, «ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν». Ἡ ἀδελφή τοῦ Λαζάρου Μαρία, ἡ ὁποία, ἀκροώμενη μέ προσοχή τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, «τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο», κάποια στιγμή ἐκδηλώνει τὴν ἀπέραντη ἀγάπη καί ἀφοσίωσή της πρὸς τό θεῖο Διδάσκαλο, τόν ἐγείραντα ἐκ νεκρῶν τόν ἀδελφό της, μέ τό νά ἀλείψει τά πόδια Του μέ πολύτιμο μύρο, ἀπό τό ὁποῖο εὐωδίασε ὅλο τό σπίτι, καί νά τά σκουπίσει μέ τά μαλλιά τοῦ κεφαλιοῦ της.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ἰούδας, πού κρατοῦσε τό γλωσσόκομο, δηλ. τό κοινό ταμεῖο, τό κυτίο τῶν συνεισφορῶν, καί κατακρατοῦσε κρυφά γιὰ τόν ἑαυτό του τά χρήματα πού ρίχνονταν σ' αὐτό, ἐξανίσταται. «Διατί - λέγει διαμαρτυρόμενος - τοῦτο τό μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καί ἐδόθη πτωχοῖς;». (Γιατί αὐτό τό μύρο δέν πουλήθηκε γιὰ τριακόσια δηνάρια καί δέ δόθηκε τό ἀντίτιμὸ του στοὺς φτωχοὺς;).

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τό γεγονός ὅτι ἡ πρόθεση τοῦ Ἰούδα ἦταν δόλια καί ἀνειλικρινής, τό ἐρώτημά του ὡστόσο, κατὰ τοὺς ὀρθολογιστές, ἦταν λογικὸ καί σωστό. Στὴ χριστιανικὴ δεοντολογία ὅμως ἔχουμε ἐνίοτε τό φαινόμενο τῆς ὑπέρβασης τῆς ἀνθρώπινης λογικῆς. Αὐτό ἰσχύει καί στήν περίπτωση τοῦ ἐρωτήματος τοῦ Ἰούδα. Ὁ Κύριος βέβαια ἀπάντησε λέγοντάς του: «ἄφες αὐτήν... τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμέ

δέ οὐ πάντοτε ἔχετε» (Μάρκ. 12, 8). Νά ἐννοοῦσε ἄραγε ὅτι ἐκεῖνο πού χρειαζόμαστε πρῶτα ἀπ' ὅλα οἱ χριστιανοὶ εἶναι νά βάλουμε μέσα μας τό Χριστό, νά τοῦ προσφέρουμε ὅλη τὴν ὑπαρξή μας, «πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα» ὅπως λέμε στή θεία Λειτουργία, καί τότε ὅχι μόνο τό τίμημα τοῦ μύρου θά προσφέρουμε στοὺς πτωχοὺς, ἀλλά καί ὅλη τὴν ὑπαρξή μας.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἦταν ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ πού ξεχώριζε γιὰ τὴν τόλμη του, τὴν ζωντάνια, τόν αὐθορμητισμό καί τὴν παρηρσία, τὴν ὁποία ἐπέδειξε ἰδιαίτερα τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, μετὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στοὺς Ἀποστόλους. Ἦταν ἐπίσης ὁ μαθητὴς ὁ ὁποῖος, ἀπαντώντας κάποτε στήν ἐρώτηση τοῦ Κυρίου: «ὕμεις τίνα με λέγετε εἶναι;», ὁμολόγησε ὅτι «σύ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος», ἀπάντηση - ὁμολογία, τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς χαρακτήρισε ὡς τὴν πέτρα, ὡς τό θεμέλιο λίθο τῆς Ἐκκλησίας. Ἦταν ἀκόμη ὁ μαθητὴς πού εἶχε δώσει στό Χριστό τὴν ὑπόσχεση: «Κύριε, μετὰ σοῦ ἔτοιμός εἰμι καί εἰς φυλακὴν καί εἰς θάνατον πορεύεσθαι» (Λουκ. 22, 33).

Ἀλήθεια! Ποιὸς θά περίμενε αὐτός ὁ μαθητὴς, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀνακρινόταν ἀπὸ τόν ἀρχιερέα Ἄννα, νά ἀρνηθεῖ καί μάλιστα μέ ὄρκο ὅτι ἦταν γνωστός καί μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, κι αὐτό ὅχι ἐνώπιον κάποιου ἀξιωματοῦχου - πολέμιου τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἐνώπιον μιᾶς παιδίσκης, μιᾶς δούλης. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Πέτρος ἔπαυσε νά εἶναι μαθητὴς καί ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἀρνήθηκε τὴν ιδιότητά του αὐτή, μολονότι ἀμέσως μετὰ τὴν ἄρνησή του καί τό λάλημα τοῦ ἀλέκτορα μετανόησε εἰλικρινά καί ἔκλαυσε πικρά. Ἔτσι ἐξηγεῖται καί ἡ ἐντολή τοῦ ἀγγέλου πρὸς τίς μυροφόρες γυναῖκες μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου: «εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καί τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν» (Μάρκ.

16,7). Αναφέρεται στην αγγελική αυτή ρήση τό όνομα του Πέτρου χωριστά, γιατί ο Πέτρος είχε εκπέσει από την ιδιότητα του μαθητή του Χριστού. Η αποκατάστασή του στο αποστολικό αξίωμα έγινε λίγες μέρες μετά την ανάσταση του Χριστού, όταν όμολόγησε ενώπιόν Του τρεις φορές, όσες και τόν είχε άρνηθει, ότι τόν άγαπά όπως πρίν, όποτε άκουσε την έντολή του: «βόσκε τά πρόβατά μου».

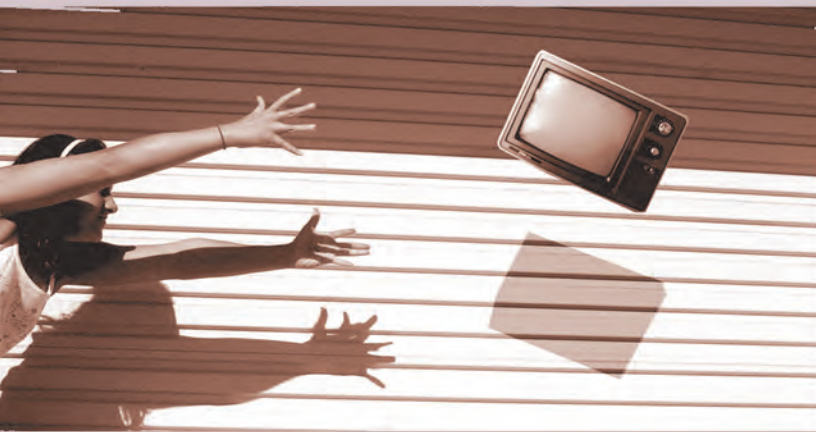
Έκείνο πού προέχει στην περίπτωση της άρνησης του Πέτρου είναι ή ειλικρινής και έμπρακτη μετάνοια πού επέδειξε άμέσως μετά ή συνειδητοποίηση της πράξης του. Χάρη σ' αυτήν πέτυχε την πλήρη αποκατάστασή του στο αποστολικό αξίωμα. Καί ό Ίούδας μεταμελήθηκε γιά την προδοσία του Χριστού και «έπέστρεψε τά τριάκοντα άργύρια τοίς άρχιερεύσι και τοίς πρεσβυτέροις λέγων· ήμαρτον παραδούς αίμα άθών» (Ματθ. 27,3-4), αλλά ή μετάνοιά του ήταν εκ του πονηρού, όχι ειλικρινής και σωτηριώδης. Γι' αυτό και επισφραγίσθηκε μέ δεύτερο έγκλημα, την αυτοχειρία, άφου «άπελθών άπήγγαστο» (Ματθ. 27,5).

Άλλα πρόσωπα, γιά τά όποια γίνεται ειδικός λόγος στά ευαγγελικά άναγνώσματα και στους ύμνους της Μεγάλης Έβδομάδας, είναι ή άμαρτωλή γυναίκα, «ή έν πολλαίς άμαρτίαις, περιπεσοῦσα γυνή» όπως γράφει ή Κασσιανή στο σχετικό τροπάριό της, ή όποία προσήλθε στο σπίτι του Σίμωνα του Φαρισαίου, όταν βρισκόταν σ' αυτό ό Ίησοῦς, «και στασα όπίσω παρά τούς πόδας αυτού κλαίουσα, ήρξατο βρέχειν τούς πόδας αυτού τοίς δάκρυσι και ταίς θριζί της κεφαλής αυτής εξέμασεν και κατεφίλει τούς πόδας αυτού και ήλειφε τῷ μύρῳ» (Λουκ. 7,

38), προκαλώντας ή δυσφορία και δυσανασχέτηση του οίκοδεσπότη Σίμωνα. Ό Κύριος όμως του έδωσε αποστομωτική άπάντηση λέγοντάς του, σύν τοίς άλλοις: «άφένονται αί άμαρτίαι αυτής αί πολλαί, ότι ήγάπησε πολύ» (Λουκ. 7, 47).

Τό περιστατικό αυτό της άμαρτωλής γυναίκας, σέ συνδυασμό μέ την όμολογία του ληστή, του συσταυρωθέντος μέ τό Χριστό, ότι αυτός και ό έτερος των ληστών «άξια ὧν έπραξαν απολαμβάνουσι» και την παράκλησή του προς τόν Ίησοῦ νά τόν θυμηθει στή βασιλεία του, παράκληση γιά την όποία αξιώθηκε νά είναι ό πρώτος άνθρωπος πού εισήλθε στον παράδεισο, άποδεικνύει περίτρανα πόσο άγαπητική και συγχωρητική είναι ή συμπεριφορά του Χριστού προς τούς ειλικρινά μετανοούντες άμαρτωλούς. Ό Χριστός ως Κριτής δέν είναι ένας κληρός και ανάληγτος δικαστής, αλλά όλος άγάπη και συγχωρητικότητα. «Ό Θεός άγάπη έστίν», λέγει ό ευαγγελιστής Ίωάννης (Α' Ίωάν. 4,8).

Έντύπωση προκαλεί ώστόσο τό γεγονός ότι, όταν ό Ίησοῦς ανακρινόταν από τόν άρχιερέα Άννα και ένας από τούς ύπηρέτες τόν έράπισε, διαμαρτυρήθηκε γιά μοναδική φορά μέ τά λόγια: «εί κακῶς έλάλησα, μαρτύρησον περί του κακοῦ· εί δέ καλῶς, τί μέ δέρεις;» (Ίωάν. 18, 23). Γιατί άραγε; Η παράδοση αναφέρει ότι ό ύπηρέτης αυτός ήταν ό άλλοτε παραλυτικός, ό κατάκοιτος επί τριανταοκτώ έτη στην κολυμβήθρα Βηθεσδά, πλησίον της προβατικής πύλης, τόν όποιο έθεράπευσεν ό Ίησοῦς. Εάν ή παράδοση αυτή άληθεύει, δέν θά ήταν φυσικό και άναμενόμενο νά εκφρασθει ή δυσφορία και ή πικρία του Κυρίου γιά τό μέγεθος της άχαριστίας του ανθρώπου αυτού;

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Καλλίστρατου Λυράκη

α. Στοιχεῖα ἀντιπνευματικῆς ἀτμόσφαιρας

Γενικές διαπιστώσεις

Ὁ σημερινός ἄνθρωπος βρίσκεται κάτω ἀπό ψυχολογική πίεση, τήν ὁποία προκαλεῖ τό μέ χίλιους τρόπους καί ἀπό χίλια δυό κανάλια προβαλλόμενο ὄραμα τῆς «καταναλωτικῆς εὐτυχίας». Τό ἀδιάκοπο κυνήγι τοῦ φευγαλέου αὐτοῦ ὁράματος - μιᾶς τελείωσης μέσα ἀπό τήν ἀπόκτηση ὑλικῶν ἀγαθῶν καί τήν κατανάλωση - δημιουργεῖ ποικίλα κοινωνικά προβλήματα μέ ἀνυπολόγιστες πολλές φορές ψυχοκοινωνικές ἐπιπτώσεις.

Τά κοινωνικά προβλήματα πού προωθεῖ ἡ κοινωνία τῆς ἀφθονίας» εἶναι κατ' ἐξοχήν ἀντιπνευματικά, διότι συνδέουν τήν αὐτοεκτίμηση καί τήν αὐτοεπιβεβαίωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν ἱκανότητά του νά καταναλώνει καί νά ἐπιδεικνύεται γι' αὐτήν τήν κατανάλωση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Κάθε μέσο γιά τήν ἀπόκτηση τῆς δυνατότητας αὐτῆς γίνεται «θεμιτό», ἀπό τή στιγμή πού κοινωνικά ἀναγνωρίζεται καί «καταξιώνεται».

Εὐδαιμονισμός καί κατανάλωση

Εἰδικότερα, ἡ χυδαία εὐδαιμονιστική ἀντίληψη τῆς ζωῆς λειτουργεῖ ἀποδυναμωτικά καί ἀφήνει, ἰδιαίτερα τό νέο ἄνθρωπο, ἀνέτοιμο νά ἀντιπαλαίσει μέ κάθε κατάσταση μέ τήν ὁποία δέν ἔχει ἐξοικειωθεί. Ἀπό τό ἄλλο μέρος συντείνει σέ μιά ἀγωγή, ἡ ὁποία συγχέει τά ὅρια ἀνάμεσα στήν ἐλευθερία καί τήν ἐλευθεριότητα καί κάνει τούς ἀνθρώπους ἀνίκανους καί γιά στοιχειώδη ἀκόμη αὐτοπειθάρχηση, ἐνῶ παράλληλα δέν τούς

μαθαίνει τόν στοιχειώδη νόμο τῆς ζωῆς, πού ἀναφέρεται στό δικαίωμα νά παίρνεις, ἀλλά καί στήν ὑποχρέωση νά δίδεις στόν ἄλλο, τόν συγκεκριμένο ἄνθρωπο καί τήν ὁλότητα.

Ἐπιπλέον ὁ πολύτιμος χρόνος τῆς πεπερασμένης ζωῆς φορτίζεται μέ τό ἄγχος, ὅχι πάντοτε τῆς ἐπιβίωσης, ἀλλά μέ τήν ἀγωνία γιά τήν ἀπόκτηση ἀγαθῶν συχνά περιττῶν ἢ καί ἀχρήστων. Παρασύρεται ὁ ἄνθρωπος στό παιχνίδι τῆς ἀφθονίας καί εἰσέρχεται στόν χορό τῆς σπατάλης, ὅταν ἀκόμη δέν ἔχει ἀντιμετωπίσει βασικές ἀνάγκες τῆς ζωῆς.

Ἀλήθεια, ἔχομε ποτέ σκεφθεῖ μέχρι ποίου σημείου ἔχει παύσει ὁ σημερινός ἄνθρωπος νά ἐλέγχει τή ζωή του καί νά τή διαμορφώνει ἀνάλογα μέ τίς πραγματικές ἀνάγκες καί ἐπιθυμίες καί κυρίως μέ τίς βαθύτερες ἐφέσεις τῆς ἀθάνατης ψυχῆς του; Εἶναι γεγονός ὅτι ἀνύπαρκτες ἀνάγκες κατευθύνουν τή ζωή μας καί μᾶς μεταβάλλουν ὅλο καί περισσότερο σέ καταναλωτικές μηχανές.

Γι' αὐτό καί ἡ ὀρθολογιστική χρησιμοποίηση τῶν ἐπιτεύξεων τῆς τεχνολογίας θά μπορούσε νά συντελέσει ἔτσι ὥστε νά μένει στόν ἄνθρωπο περισσότερο ἐλεύθερος χρόνος καί καλύτερη διάθεση, γιά νά ἀσχοληθεῖ μέ κάτι τό οὐσιαστικότερο: τήν πνευματική ζωή, ὡς στροφή πρὸς τόν Θεό, ἀλλά καί πρὸς τόν συνάνθρωπο.

Συμβαίνει ὁμως τό ἀντίθετο. Ἀπό τή στιγμή πού χωρίς νά τό ἀντιλαμβανόμαστε ὑποδουλωνόμαστε στά ὑλικά ἀγαθά καί ἀντί νά μᾶς ὑπηρετοῦν τά ὑπηρετοῦμε καί ὑπάρχουμε γι'

αυτά, η ζωή μας πτωχαίνει. Καταντᾶμε νά ζοῦμε μέ τό ἄγχος τῆς ἀπόκτησης πραγμάτων, τά ὅποια γίνονται κύριος στόχος τῆς ζωῆς μας.

Τό πιό «μοντέρνο» θεωρεῖται ὅτι εἶναι καί τό καλύτερο καί χίλια δυό παλιά καί ὥραϊα πράγματα τά παραγωγώνουμε καί τά πετᾶμε, ἐπειδὴ δέν ταιριάζουν στίς τυποποιημένες ἀξιώσεις, τίς ὁποῖες «σερβίρει» ἡ μαζική βιομηχανική παραγωγή.

Πληγωμένες καί οἱ διαπροσωπικές σχέσεις

Ὅλα αὐτά ταυτόχρονα πληγώνουν καί τίς ἀνθρώπινες σχέσεις. Ἐξαφανίζονται π.χ. σιγά - σιγά οἱ πολύτιμες ἀνθρώπινες σχέσεις, οἱ διάφορες ἐκδηλώσεις καί ἐπικοινωνίες μέ πρόσωπα γνωστά καί προσφιλή, οἱ οἰκογενειακές ἐπισκέψεις καί συναναστροφές, οἱ ὁποῖες αὐτές καί μόνο αὐτές, ἀποτελοῦν τή βάση καί τό θεμέλιο γιά τήν ἐπίτευξη μιᾶς ἀνώτερης σέ ποιότητα ζωῆς.

Μέσα σέ μιᾶ φρενίτιδα «νεωτερισμοῦ» ἀφήσαμε τήν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης χειρονομίας - πού ἔχει ἡ ἐγκαρδιότητα τῆς ἐπικοινωνίας - καί ἐπικοινωνοῦμε μέ δῶρα «ἀποδεικτικά» τῶν καλῶν μας αἰσθημάτων καί προθέσεων, ἐκεῖ πού μιᾶ γνήσια ἐπαφή ἔχει πιά ἐκλείψει. Ἐκεῖνο πού τελικά ἀποδεικνύουμε εἶναι βέβαια ὅτι εἴμαστε ἄνθρωποι «φτασμένοι» καί «ἐπιτυχημένοι» ἔχοντας τή δυνατότητα νά κάνουμε δῶρα ἀνάλογα τῆς θέσης μας.

Συγκεντρωνόμαστε κάπου ὄχι γιά νά συζητήσουμε καί νά διασκεδάσουμε πραγματικά, ἀλλά γιά νά θορυβήσουμε μέσα σέ μιᾶ ἀτμόσφαιρα ἠλεκτρισμένη ἀπό ἐπιθυμίες καί ἱλαρότητες. Καί ἐκεῖ πάλι μᾶς ἀπορροφᾷ τό κλίμα τῆς ὑπερκατανάλωσης ὑλικῶν ἀγαθῶν, πού μᾶς ἔχει γίνει δεύτερη φύση, μέ ἀποτέλεσμα συχνά νά μή μπορούμε πιά νά σκεφθοῦμε, οὔτε καί νά ἀντιδράσουμε ὅμως.

Στεκόμαστε βουβοί καί παθητικοί μπροστά στήν τηλεόραση καί δεχόμαστε κάθε ἀνόητη φαντασμαγορία, κάθε ἡλίθιο φίλμ καί κάθε ἀσυνάρτητο «σόου». Οἱ ἔμποροι τοῦ ἐλεύθερου χρόνου «σερβίζουν» ἀποβλακωτικά «ὑπερθεάματα», τά ὅποια μᾶς φαίνονται διασκεδαστικά ἐπειδὴ ἀρνηθήκαμε σιγά-σιγά τήν φυσιολογική ἐπικοινωνία καί αἰσθανόμαστε τήν ἀπειλή τῆς πλήξης καί τῆς μοναξιᾶς νά μᾶς κυκλώνει ἀπό παντοῦ.

Ἀλλά, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σταδιακά καταργεῖ τήν ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία, σταθερά ἀλλοιώνει καί τόν ἀνθρώπινο λόγο. Γι' αὐτό, ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅτι σταδιακά χάνει τήν ἐπαφή καί μέ τόν ἀνθρώπινο λόγο. Ὁ γραπτός λόγος τόν κουράζει· ὁ προφορικός περιορίζεται μόνο στά ἀπολύτως ἀναγκαῖα καί καθημερινά. Ἡ ἀλλοτρίωση αὐτή πρὸς τό παρόν ἐλέγχεται σ' ἕνα βαθμό, οἱ συνέπειες ὅμως τῆς ἀποστροφῆς τοῦ ἀνθρώπινου γραπτοῦ καί προφορικοῦ λόγου παραμένουν.

Ὁ κλονισμός λοιπόν τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων καί ἡ φτώχεια τῆς ἐπικοινωνίας δηλώνουν ἠθική καθίζηση, τήν ὁποία διαδέχεται μέ τή σειρά της ἡ ἀκόλουθη κοινή διαπίστωση: ὅτι δηλαδή ἡ κοινωνία μας, ἀφοῦ πέρασε μιᾶ φάση γενικῆς χαλάρωσης τῶν ἠθῶν - μέ τήν ἔννοια ὅτι καθετί, πού δέν ἐρχόταν ἀπευθείας σέ ἀντίθεση μέ τό νόμο κατάντησε νά εἶναι κοινωνικά ἀνεκτό - ὀδηγήθηκε στή φάση τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν φαινομένων ἀνοικτῆς παρανομίας, πού ἀντιμετωπίζομε σήμερα: τῆς ἠθικῆς ἀδιαφορίας (ἀμοραλισμός), τῆς κυνικότητας καί τῆς ἀνομίας, φαινόμενα τά ὅποια προετοιμάζουν τό ἔδαφος ὅπου τελικά φυτρώνει τό ἔγκλημα. Αὐτοὶ ὅμως εἶναι οἱ καρποὶ τῆς σημερινῆς καταναλωτικῆς καί ὕλιστικῆς κοινωνίας μας.

Συνεχίζεται

“Καταδικασμένοι” ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰουστίνου Πόποβιτς.

Οἱ ἄνθρωποι κατεδίκασαν τὸν Θεὸν εἰς θάνατον. ὁ Θεὸς ὅμως διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του “καταδικάζει” τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἀθανασίαν. Διὰ τὰ κτυπήματα τοὺς ἀνταποδίδει τοὺς ἐναγκαλισμούς. διὰ τὰς ὕβρεις τὰς εὐλογίας. διὰ τὸν θάνατον τὴν ἀθανασίαν. Ποτέ δὲν ἔδειξαν οἱ ἄνθρωποι τόσον μῖσος πρὸς τὸν Θεόν, ὅσον ὅταν Τὸν ἐσταύρωσαν. καὶ ποτέ δὲν ἔδειξε ὁ Θεὸς τόσην

ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὅσην ὅταν ἀνέστη.

Οἱ ἄνθρωποι ἤθελαν νὰ καταστήσουν

τὸν Θεὸν θνητόν, ἀλλ’ ὁ

Θεὸς διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του κατέστησε τοὺς ἀνθρώπους ἀθανάτους. Ἀνέστη ὁ σταυρωθεὶς Θεὸς καὶ ἀπέκτεινε τὸν θάνατον. Ὁ θάνατος οὐκ ἔστι πλέον. Ἡ

ἀθανασία κατέκλυσε τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅλους τοὺς κόσμους του.

Οὕτως, ὅταν ὁ ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος ἀποθνήσκη, ἀφήνει ἀπλῶς τὸ ἔνδυμα τοῦ σώματός του διὰ νὰ τὸ ἐνδυθῇ ἐκ νέου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Ἐάν ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη, διὰ τί τότε νὰ πιστεῦη κανεὶς εἰς Αὐτόν; Ὁμολογῶ εἰλικρινῶς, ὅτι ἐγὼ οὐδέποτε θὰ ἐπίστευον εἰς τὸν Χριστόν, ἐάν δὲν εἶχεν ἀναστῇ καὶ δὲν εἶχε νικήσει τὸν θάνατον, τὸν μεγαλύτερον ἐχθρόν μας. Ἀλλ’ ὁ Χριστὸς ἀνέστη καὶ ἐδώρησεν εἰς ἡμᾶς τὴν ἀθανασίαν. Ἄνευ αὐτῆς τῆς ἀληθείας, ὁ κόσμος μας εἶναι μόνον μία χαώδης ἔκθεσις ἀπεχθῶν ἀνοησιῶν. Μόνον μέ τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν Του ὁ θαυμαστός Κύριος καὶ Θεὸς μας, μᾶς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ παράλογον καὶ τὴν ἀπελπισίαν. Διότι χωρὶς τὴν Ἀνάστασιν δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν οὔτε ὑπὸ τὸν οὐρανόν τίποτε πῖο παράλογον ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. οὔτε μεγαλυτέρα ἀπελπισία ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτήν, δίχως ἀθανασίαν. Δι’ αὐτὸ εἰς ὅλους τοὺς κόσμους δὲν ὑπάρχει περισσότερον δυστυχισμένη ὑπαρξις ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ποὺ δὲν πιστεύει εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν (πρβλ. Α’ Κορ. 15, 19). «Καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος» (Ματθ. 26, 24).

ΑΓΙΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΟΔΟΜΗΣΗΣ

Τούς τελευταίους δύσκολους καιρούς, πού ζοῦμε στὸν τόπο μας, μέ φαινόμενα θλιβερά, τῶν ὁποίων γινόμαστε μάρτυρες σέ καθημερινή βάση, οἱ ἔννοιες τοῦ ἔθνους, τῆς παράδοσης καί τῆς πατρίδας ἀπαξιώθηκαν, ἄν δέν γελοιοποιήθηκαν, ἀπὸ τίς κρατοῦσες κυρίαρχες ἀρνητικές ιδεολογίες. Τώρα πολλοὶ Ἕλληνες μέσα στὴν παγκόσμια οἰκονομική κρίση, πού ταλαντίζει καί πλήττει καίρια καί τὴ χώρα μας, ἀπελπισμένοι καί ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴ φορὰ τῶν πραγμάτων, πού ὁδηγεῖ στὴν πιθανότητα μιᾶς χρεωκοπίας, κάνουν στροφή ἐκατὸν ὀγδόντα μοιρῶν, ἀπαρνοῦνται τίς προηγούμενες ἀρνητικές ιδέες τους καί ἀποδέχονται, γιὰ νὰ παρηγορηθοῦν, τίς ἔννοιες, πού προηγουμένως ἀναφέραμε, τίς ὁποῖες μέ βδελυγμία νωρίτερα ἀπέρριπταν. Καί, γιὰ νὰ φανοῦν βασιλικότεροι τοῦ βασιλέως, καθὼς διακηρύσσουν ὅτι τιμοῦν καί σέβονται πιά τίς ἔννοιες τοῦ ἔθνους, τῆς παράδοσης καί τῆς πατρίδας, ὑπηρετοῦν πλέον, δυστυχῶς, ιδεολογίες, πού μοιάζουν μέ αὐτές, ἀλλὰ δέν εἶναι οἱ ἴδιες. Ἔτσι τίς ἐκμεταλλεύονται μέ τρόπο πολὺ ἐπικίνδυνο ἐπιδιδόμενοι σέ δράσεις καί ἐνέργειες, πού ἀγγίζουν τὰ ὅρια τῆς παρανομίας καί τῆς αὐτοδικίας.

Θά ἔπρεπε ἴσως νὰ ἡμασταν πολὺ πιὸ προσεκτικοί, ὅταν γινόταν μιὰ σαφὴς καί διαρκὴς ὀργανωμένη προσπάθεια ἀπὸ συγκεκριμένους κύκλους ἀποδόμησης τοῦ ἔθνους καί τῆς παράδοσης καί ὅταν νομίζαμε πὼς ἔχουμε πιά ἐκτοξευθεῖ καί εἰσελθεῖ σέ ἕναν ἀπροσδιόριστο καί παγκοσμιοποιημένο χῶρο ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὸ σύνδρομο τῆς προσήλωσης στὰ ἰδανικά τοῦ ἔθνους, τῆς πατρίδας καί τῆς φυλετικῆς ἰδιοπροσωπείας μας. Κάποιοι, εἰδικά τώρα, καρδοκοῦν βρίσκοντας πολὺ ἐλκυστικές τίς ἔννοιες αὐτές γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν δικῶν τους ἱστορικῶν βλέψεων.

X.N.X.

ΠΑΛΙΝ ΜΑΙΝΕΤΑΙ Ο κ. ΜΠΕΡΙΣΑ

Εὐκαιρῶς ἀκαίρως οἱ Ἀλβανοὶ μιλοῦν γιὰ τὸ ὄνειρό τους, τὴν δημιουργία μιᾶς μεγάλης Ἀλβανίας.

Ἔτσι μέ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 100 χρόνων ἀπὸ τὴν κήρυξη τῆς Ἀνεξαρτησίας τους, τὴν 28-11-2012 στὴν Αὐλῶνα τῆς Β. Ἡπείρου ξεσπάθωσε ὁ πρωθυπουργὸς τους Μπερίσα μιλώντας γιὰ ἀγῶνες, πού θά ἔχουν ὡς στόχο ἕνα ἀλβανικὸ κράτος πού θά περιλαμβάνει τὸ Κόσοβο, τὴ Φλώρινα, τὴν Καστοριά, τὴν Ἄρτα καί τὴν Πρέβεζα. Ἀλλὰ καί στὸν ἑορτασμὸ γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἀλβανίας τῶν Ἀλβανῶν μεταναστῶν στὴν Ἑλλάδα, πού ἔγινε στό «Σπόρτιγκ» τὴν 25 Νοεμβρίου 2013, ἀκούστηκε νὰ φωνάζουν: «Οἱ Ἀλβανοὶ ἀπὸ τὴν Πρέβεζα μέχρι τὸ Κόσοβο».

Ἀποδεικνύεται λοιπὸν ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ ἐσκεμμένα ἀγνοοῦν καί παραποιοῦν τὴν Ἱστορία πού λέγει: 1ον ὅτι μέ τὴ Συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου στίς 28 Ἰουλίου/10 Αὐγούστου τοῦ 1913 ἀνακηρύχθηκε ἀπὸ τίς Μεγάλες Δυνάμεις ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἀλβανίας καί παραχωρήθηκε σ' αὐτήν, ἐντελῶς ἄδικα, ἡ Β. Ἡπειρος. 2ον ὅτι οἱ ἱστορικές συγκυρίες καί τὰ συμφέροντα τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τοὺς εὐνόησαν καί τοὺς παραχωρήθηκε τόσο ἡ Β. Ἡπειρος ὅσο καί ἡ ἀνεξαρτησία τους. «Συνδυασμός τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων διαθέσεων καί τῶν δύο δυνάμεων (Αὐστροουγγαρίας καί Ἰταλίας) ἦτο ἡ δημιουργία τῆς Ἀνεξαρτήτου Ἀλβανίας»¹. 3ον ὅτι οἱ Εὐρωπαϊκὲς Δυνάμεις μέ τὴ συμφωνία τῆς Κερκύρας τὸν Μάιο τοῦ 1914 ἀναγνώρισαν τὴν αὐτονομία τῆς Β. Ἡπείρου καί «παρεχωροῦντο εἰς τὰς ἐπαρχίας Ἀργυροκάστρου καί Κορυτσᾶς, τῶν ὁποίων ἀνεγνωρίζετο ἡ ἑλληνικότης, προνόμια εὐρύτατα διοικητικά, ἐκκλησιαστικά, σχολικά ὡς καί ἐλευθερία χρησιμοποίησεως κατ' ἀρέσκειαν γλωσσικοῦ ἰδιώματος»².

Ἐπομένως ἡμεῖς εἴμαστε οἱ κατάφωρα ἀδικημένοι, ἀφοῦ τρεῖς φορές οἱ στρατιῶτες μας μπήκαν στήν Β. Ἡπειρο, τρεῖς φορές ἀναγκάστηκαν νά τήν ἐγκαταλείψουν ὕστερα ἀπό ἀπαίτηση τῶν «συμμάχων» μας, γιά νά κοκορεύονται οἱ Ἀλβανοί καί νά μιλοῦν γιά τά ὄνειρά τους, ὄνειρα θερινῆς νυκτός. Ἐμεῖς μ' ὅλο τό δίκαιό μας πρέπει νά φωνάζουμε καί νά διεκδικοῦμε ὅσα μᾶς πῆραν λόγῳ τῶν διαφωνιῶν τους οἱ μεγάλοι.

Εὐτυχῶς πού αὐτή τή φορά οἱ παράλογες δηλώσεις τοῦ κ. Μπερίσα ἀνάγκασαν τήν Ἑλληνική Κυβέρνηση νά ματαιώσει τήν ἐπίσκεψη τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Δημητρίου Ἀβραμόπουλου.

Κάτι εἶναι καί αὐτό, περιμένουμε πολύ περισσότερα.

Γ. Στ. Μ.

1. Σπ. Μαρκεζίνη. Πολιτική Ἱστορία τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος, τόμ. 3, σ. 226.

2. Ὁ.π., σ. 227.

3. Βορειοηπειρωτικό Βῆμα, Ὀκτωβρίου-Δεκεμβρίου 2012, σ. 5.

Ἔστι πορισμός μέγας ἡ εὐσέβεια μετά αὐτάρκειας

(Τιμ. Α', σ. 6)

Ὅσο παρατηροῦμε τόν βιοτικό καί πολιτισμικό ὕλισμό τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλά καί τήν δίψα τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου γιά κάτι ἀνώτερο, πού νά ἀνταποκρίνεται στίς βαθύτερες ἀνησυχίες τοῦ ἀνθρώπου, ἔρχεται στό νοῦ μας ὁ λόγος τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλη: «Ἡ εὐδαιμονία τῶν αὐτάρκων ἐστί». Ἡ εὐτυχία, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, δέν βρίσκεται στά πολλά ἀγαθά καί τίς ἀπολαύσεις τίς ὕλικές τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά εἶναι προνόμιο αὐτῶν πού ἀρκοῦνται σ' αὐτά πού ἔχουν, τά λίγα ἢ τά πολλά. Εἶναι αὐτάρκης «αὐτός πού μπορεῖ νά καλύπτει ἐπαρκῶς τίς ἀνάγκες του μόνος του, μέ δικές του δυνάμεις καί εἰδικότερα αὐτός πού δέν ἐξαρτᾶται οἰκονομικά ἀπό ἄλλους»*.

Στήν Καινή Διαθήκη βρίσκουμε τή λέξη αὐτάρκης μιά φορά καί τή λέξη αὐτάρκεια 2 φορές, πάντα μέ τήν πρώτη σημασία. Γράφει π.χ. ὁ ἀπόστολος Παῦλος στόν μαθητή του Τιμόθεο: «Ἔστι δέ πορισμός μέγας ἡ εὐσέβεια μετά αὐτάρκειας» (Α' Τιμ. 6,6). Σέ ἀπλή γλώσσα κατά τή μετάφραση τῶν 4 καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσ/νίκης, «ἡ εὐσέβεια εἶναι, πραγματικά, πηγὴ κέρδους, ὅταν ἀρκεῖται κανεὶς σ' ἐκεῖνα πού ἔχει». Καί στήν πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολή 4,11 πάλι ὁ ἀπόστολος Παῦλος σημειώνει: «Εγὼ γάρ ἔμαθον ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι». Δηλαδή «ἐγὼ ἔμαθα νά εἶμαι εὐχαριστημένος εἰς ὅ,τι ἔχω».

Ἡ αὐτάρκεια λοιπόν εἶναι ἀρετὴ καί ὁ αὐτάρκης εὐτυχής. Δέν τό λέμε ἡμεῖς, τό εἶπε ὁ Ἀπ. Παῦλος, τό ἔγραψε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης.

Ὅμως τό μάτι τοῦ χοϊκοῦ ἀνθρώπου, ὅπως εἴμαστε οἱ πῖο πολλοί, εἶναι ἄπληστο, εἶναι ἀχόρταγο, λέγει ὁ λαός. Δέν ικανοποιεῖται σ' αὐτά πού ἔχει. Κι ὅταν ἀκόμα αὐτά εἶναι πολλά, τά βλέπει λίγα καί ἀρχίζει ἓνα ἀγῶνα χωρὶς τελειωμό γιά τόν πολλαπλασιασμό τῆς κινητῆς καί ἀκίνητης περιουσίας του, μέ ἀποτέλεσμα νά βρίσκεται συνέχεια σέ ἔνταση καί ἀνησυχία. Μέ τέτοιες ὁμως προϋποθέσεις δέν οἰκοδομεῖται ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου.

Καί τώρα πού ἡ οἰκονομικὴ κρίση χτυπάει ἐπίμονα τήν χώρα μας, τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας, ἐπειδὴ εἴμαστε μαθημένοι μέ τά πολλά δυσανασχετοῦμε ἀκόμη περισσότερο. Ἄν εἴχαμε τήν εὐλογημένη ἀρετὴ τῆς αὐτάρκειας, ἂν ἤμασταν αὐτάρκεις, θά ἦταν διαφορετικά τά πράγματα, ἴσως δέ θά φτάναμε στό σημερινό κατάντημα.

Εὐτυχής ὁ ἄνθρωπος, ὅταν μέ δική του ἐπιλογή, αὐτοπροαίρετα, ἀκολουθεῖ τόν εὐλογημένο δρόμο καί τρόπο τῆς αὐτάρκειας. Τόν βλέπουμε καί τόν καλοτυχίζουμε καί ταλανίζουμε τούς ἑαυτοὺς μας, πού ἀλλιῶς ἤμασταν (κακο)μαθημένοι.

Γ. Στ. Μ.

Μια δεκαετία

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΚΑΡΠΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

Στις 5 Μαρτίου τοῦ ἔτους 2003 ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, καθὼς οἱ βουλές Του εἶναι ἀνεξιχνίαστες, «κρίμασιν οἷς Ἐκεῖνος οἶδε», τόν μέχρι τότε Μητροπολίτη Σερρών καί Νιγρίτης κυρό Μάξιμο Εὐδα πῆρε κοντά Του τελείως ξαφνικά καί τόν μετέστησε ἀπὸ τόν χώρο τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας στόν χώρο τῆς θριαμβευούσης. Κληρός καί λαός τῆς Μητροπόλεως κήδεψαν τότε τόν πολὺκλαυστο Μητροπολίτη τους συνοδεύοντάς τον στήν τελευταία ἐπὶ γῆς κατοικία του σέ ἀναγνώριση τῆς ἐπὶ δεκαεννέα συναπτά ἔτη ἀνεκτίμητης προσφορᾶς του στό πλήρωμα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἀπεριόριστης ἀγάπης του πρὸς αὐτό.

Οἱ Σερραῖοι αἰσθάνθηκαν γιά λίγο τήν κατά κόσμον ὀρφάνια τους, καθὼς στερήθηκαν ἀπὸ τήν ἀνύστακτη πνευματική διακονία τοῦ κοιμηθέντος Μητροπολίτη τους. Καί δέν ἔπαψαν νά προσεύχονται πρὸς τόν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦν νά ἀναδείξει χωρίς καθυστέρηση ἄξιο κατά πάντα διάδοχο τῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ κυροῦ Μαξίμου. Καί ὁ Κύριος ἀπάντησε ἀμέσως. Στις 16 Μαΐου τοῦ 2003 συνήλθε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τήν προεδρία τοῦ ἀειμνήστου τώρα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδοῦλου καί ἐξέλεξε ὡς νέο Μητροπολίτη Σερρών καί Νιγρίτης τόν μέχρι τότε Βοηθό Ἐπίσκοπο Σαλῶνων καί Ἀρχιεραματεᾶ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Θεολόγο Ἀποστολίδη.

Τό χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Μητροπόλεως μας δέχτηκε μέ ἄφατη ἀγαλλίαση καί ἐνθουσιασμό τήν εἶδηση τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου τους πνευματικοῦ πατρός ἔχοντας συνείδηση τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ νέος τους Μητροπολίτης ἦταν πνευματικό ἀνάστημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδοῦ-

λου, νέος κατά τήν ἡλικία (μόλις 36 ἐτῶν) καί παρεῖχε τὰ ἐχέγγυα ὅτι θά ἀναδεικνυόταν κατά πάντα ἄξιος τοῦ προκατόχου του κυροῦ Μαξίμου, πού κατά τό διάστημα τῆς ἀρχιερατείας του εἶχε προσφέρει τεράστιο ἔργο πνευματικῆς καί ὑλικῆς διακονίας στό ποιμαινόμενο ἀπ' αὐτόν πλήρωμα τῆς Μητροπόλεώς του.

Καί οἱ προσδοκίες του δέν διαψεύσθηκαν. Ἡ ἐνθρόνιση τοῦ νέου Μητροπολίτη κ. Θεολόγου μέ βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια καί σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τυπικοῦ ἐγίνε στήν ἐκκλησιαστική καθεδρὰ τῶν Σερρών στίς 21 Ἰουνίου 2003 καί στή Νιγρίτα στίς 28 Ἰουνίου

2003. Στόν ἐνθρονιστήριο λόγο του ὁ νέος Μητροπολίτης, μεταξύ ἄλλων, ζήτησε ἀπό τόν κληροκαί τόν πιστό λαό νά προσεύχεται στόν Μεγάλο Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας Χριστό νά τόν ἀναδείξει ἄξιο διάδοχο τοῦ προκατόχου του.

Συμπληρώνονται, λοιπόν, τόν φετεινό Ἰούνιο δέκα χρόνια γόνιμης καί πολύκαρπης ἀρχιερατείας τοῦ Μητροπολίτη μας κ. Θεολόγου. Ἡ συμπλήρωση τῆς δεκαετίας αὐτῆς ἄς θεωρηθεῖ ὡς ἕνας σταθμός καί μιᾷ ἀφορμῇ νά ἀποτολμήσουμε ἕνα σύντομο ἀπολογισμό τῆς πνευματικῆς του διακονίας στήν τοπική μας Ἐκκλησία, ἡ ἔκταση καί τό βάθος τῆς ὁποίας δικαιώνει πλήρως τίς προσδοκίες ἀπ' αὐτόν τοῦ σεργαῖκοῦ λαοῦ κατὰ τήν ἡμέρα τῆς ἐνθρόνισής του καί τοῦ δίνει τήν βεβαιότητα ὅτι κατὰ τά ἐπόμενα ἔτη, τῆς προσφορᾶς του θά εἶναι περισσότερο ἀποδοτικά καί καρποφόρα.

Ἐπιχειροῦμε, μέ κίνδυνο νά προσκρούσουμε στό ταπεινό φρόνημα τοῦ Μητροπολίτη μας, πού δέν θέλει νά προβάλλεται τό ἔργο του ὡς προσωπικό του κατόρθωμα, μιᾷ ἀδρομερῇ καταγραφῇ τῶν ἐπιτευγμάτων τῆς Μητροπόλεως κατὰ τήν δεκαετία, πού πέρασε.

Πρῶτο μέλημα τοῦ νέου Ποιμενάρχου μας σέ μιάν ἐποχή πού ἡ τεχνολογία τῆς ἐπικοινωνίας καί τῆς πληροφορίας βρίσκεται στό ἀπόγειό της, ἦταν νά ιδρύσει τοπικό ἐκκλησιαστικό ραδιοφωνικό σταθμό, πού ἐκπέμπει ἀνελλιπῶς μέ τήν ὀνομασία «Ράδιο Κιβωτός» στήν συχνότητα 99,2 τῶν F.M. τόν «Λόγο τῆς Ζωῆς». Τά ἐγκαίνιά του ἔγιναν στίς 15 Φεβρουαρίου 2004. Παραλλήλως

ὁργανώθηκαν οἱ κεντρικές διοικητικές ὑπηρεσίες τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καί σχεδιάσθηκε ἡ παρουσία τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας στό Διαδίκτυο.

Ἀναβαθμίστηκε ἀπό ἄποψη περιεχομένου καί ἐμφάνισης τό μηνιαῖο (τόρα διμηνιαῖο) περιοδικό τῆς Μητροπόλεώς μας «Ἁγ. Νικήτας». Ἐκεῖ δημοσιεύονται ἀξιόλογα ἄρθρα πνευματικοῦ προβληματισμοῦ προβεβλημένων συντακτῶν καί ἐνημερώνονται οἱ ἀναγνώστες γιά τίς ἐκκλησιαστικές δραστηριότητες τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τήν διάρκεια τοῦ χρόνου πού περνᾷ.

Μέ τήν ὀνομασία «Ψυχῆς Ἄκος» καί σέ παραχωρημένο μέ δωρεά εὐρύχωρο οἰκόπεδο σέ περίοπτη θέση τῆς ὁδοῦ Παπαπαύλου στίς Σέρρες χτίστηκε περικαλλές διώροφο οἰκοδόμημα, πού ἐγκαινιάστηκε στίς 13 Ἀπριλίου 2008. Στό κτίριο αὐτό στεγάζεται τό κειμηλιαρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ πλῆθος ἐκθεμάτων σπανίων ἱερῶν εἰκόνων, ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν καί ἄλλων ἱερῶν ἐνθυμημάτων, πού προέρχονται ἀπό τήν ἐκκλησιαστική περιφέρεια, ἱερῶν ἀμφίων τῶν πάλαι ἀρχιερατευσάντων Μητροπολιτῶν τῆς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης καί ὄχι μόνον. Στό ἡμιγυμνάσιό του τό οἰκοδόμημα διαθέτει δύο εὐρύχωρες αἴθουσες πολλαπλῶν χρήσεων.

Κόσμημα τῆς πόλης τῶν Σερρῶν ἀποτελεῖ τό κτίριο τοῦ «Μαξιμείου Πνευματικοῦ Ἰδρύματος», πού ἀνήγειρε, σέ δωρηθέν ἀπό τόν Δῆμο Σερρῶν οἰκόπεδο, μέ προσωπικά του ἔξοδα ὁ Μητροπολίτης κυρός Μάξιμος. Τό κτίριο αὐτό στεγάζει πλῆθος πνευματικῶν δραστηριοτήτων. Στούς προϋπάρχοντες δύο ὀρόφους ἔγινε ἡ προσθήκη δύο ἐπιπλέον ὀρόφων, τοῦ 3ου καί τοῦ 4ου, στούς ὁποίους στεγάσθηκε ἡ ἐκκλησιαστική βιβλιοθήκη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ τό ὄνομα «Μυριόβιβλος», πού περιλαμβάνει 25.000 τόμους βιβλίων ποικίλων γνωστικῶν πεδίων. Ἡ βιβλιοθήκη διαθέτει καί αἴθουσα ἐκδηλώσεων. Τά ἐγκαίνια ἔγιναν στίς 6 Δεκεμβρίου 2009.

Ἡ ὀξύτατη οἰκονομική κρίση, πού ταλανίζει κυρίως τά τρία τελευταῖα χρόνια τή χώρα μας καί πλήττει περισσότερο, ὅπως εἶναι φυσικό, τούς οἰκονομικά ἀσθενέστερους ὁδήγησε τήν Μητρό-

πολή μας νά καθιερώσει πλήθος κοινωνικῶν δραστηριοτήτων, σέ συνεργασία καί μέ ἄλλους φορεῖς, γιά τήν ἀνακούφιση τῶν οἰκονομικά πασχόντων. Ἐτσι ἰδρύθηκε τό «Κοινωνικό Παντοπωλεῖο», πού ἐγκαινιάσθηκε στίς 8 Νοεμβρίου 2011 στήν πόλη τῶν Σερρών καί στίς 11 Μαρτίου 2012 στήν πόλη τῆς Νιγρίτας. Στό παντοπωλεῖο αὐτό μοιράζονται δωρεάν τρόφιμα καί ἄλλα χρειώδη εἶδη σέ ἄπορες οἰκογένειες. Τά εἶδη συγκεντρώνονται ἀπό προσφορές πιστῶν τῆς μητροπολιτικῆς περιφέρειας. Στίς 18 Μαρτίου 2012 ἔγιναν τά ἐγκαίνια τοῦ «Κοινωνικοῦ Ἰατρείου» τῆς Μητροπόλεώς μας σέ συνεργασία μέ τόν Ἰατρικό Σύλλογο Σερρῶν γιά τήν ἱατρική παρακολούθηση τῶν ἀνασφαλιστῶν ἀδελφῶν μας καί στίς 25 Φεβρουαρίου 2013 ἐγκαινιάστηκε τό «Κοινωνικό Φαρμακεῖο» σέ συνεργασία μέ φαρμακοποιούς τῆς πόλης τῶν Σερρῶν. Τό φαρμακεῖο χορηγεῖ δωρεάν φάρμακα σέ ἀνασφαλιστούς ἀσθενεῖς. Καί οἱ δύο αὐτές κοινωνικές δραστηριότητες στεγάζονται σέ αἶθουσες τοῦ Μαξιμείου.

Σέ εἰδικό κτίριο στό προαύλιο τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου τῶν Ἑπταμύλων Σερρῶν, πού γειτνιάζει μέ τό Γενικό Νοσοκομεῖο Σερρῶν, λειτουργεῖ, ἀπό τό 2011, ξενώνας φιλοξενίας ἀστέγων καί συγγενῶν ἀσθενῶν, πού νοσηλεύονται σ' αὐτό. Φέρει τό ὄνομα «Στοργή».

Ἀλλά ὁ Μητροπολίτης μας δέν ἐνδιαφέρεται μόνον γιά τήν κάλυψη τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Δείχνει στοργικά ἀνύστακτη φροντίδα γιά τήν ἱκανοποίηση καί τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν παιδιῶν του. Μέ προσεγμένους χειροτονίες νέων κληρικῶν, πού ἔχουν κλίση καί κλήση νά ὑπηρετήσουν τό Ἱερό Θυσιαστήριο, κάλυψε ὅλες τῆς κενῆς ὀργανικῆς θέσεις ἐφημερίων τῆς Μητροπόλεώς μας. Φιλόλογος ὁ ἴδιος καί ἀκαταπόνητος περιοδεύει ὅλη τήν ἐκκλησιαστική του περιφέρεια, πού τοῦ κληρώθηκε, καί τελεῖ μέ ἱεροπρέπεια ὅλες τῆς ἐκκλησιαστικές ἀκολουθίες, πού προβλέπονται ἀπό τό τυπικό τῆς Ἐκκλησίας μας, χωρίς νά παραλείπει νά ἀπευθύνει κάθε φορά πρὸς τό διψασμένο ἐκκλησίασμα λόγο παρηγορίας καί πνευ-

ματικῆς οἰκοδομῆς κάνοντας χρήση τῆς εὐγλωττίας του καί τῆς ἄνεσης τοῦ λόγου, μέ τίς ὁποῖες τόν ἔχει προικίσει ὁ Θεός. Γιά τήν ἱκανοποίηση τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ πληρώματος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας ὀργάνωσε ἐπιστημονικά συνέδρια καί ἡμερίδες μέ θέματα κυρίως ἐκκλησιαστικά καί ἱστορικά καί πολύ συχνά προΐσταται συνάξεων κληρικῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς του περιφέρειας, πού ἀποβλέπουν στόν πνευματικό ἀνεφοδιασμό τους καί στήν διαφύλαξη τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξης καί διοικητικῆς εὐρυθμίας. Φιλαγορεύτης καί φιλομόναχος ἐπισκέπτεται πολύ συχνά τίς Μονές τοῦ Ἁγίου Ὁρους γιά τόν προ-

σωπικό του πνευματικό ἀνεφοδιασμό. Ἐχει καθιερωθεῖ πιά καί ἀποτελεῖ ἐκκλησιαστικό γεγονός στή Μητρόπολή μας ἡ ἐτήσια προσκυνηματική καλοκαιρινή ἀποδημία πολλῶν χριστιανῶν μέ

ἀρχηγό τόν Μητροπολίτη μας στους Ἁγίους Τόπους, ἀλλά καί στήν Κων/πολη, Μικρασία κλπ. Μέ προσωπική φροντίδα τοῦ Μητροπολίτη κυροῦ Μαξίμου ξεκίνησε ἡ ἀνέγερση τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικήτα, συμπολιούχου τῶν Σερρών στή νότια προάστια τῆς πόλης. Λόγω τοῦ αἰφνίδιου θανάτου τό ἔργο ἔμεινε ἡμιτελές. Ὁ Ναός λειτουργοῦσε στό ὑπόγειο. Ἡ ἀποπεράτωση τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἔγινε ἀπό τό σεπτό ποιμενάρχη μας κ. Θεολόγο, ὁ ὁποῖος τά θυρανοίξια τοῦ ναοῦ τέλεσε στίς 27 Φεβρουαρίου 2005 καί τά ἐγκαίνια του στίς 4 Μαΐου 2008. Ἔτσι ὁ ναός, ὁλοκληρω-

μένος καί ἐγκαίνιασμένος ἀποτελεῖ κόσμημα γιά τήν πόλη τῶν Σερρών. Ἐπειδή ὁ πνευματικός μας πατέρας γνωρίζει τήν ἁγιαστική δύναμη τῶν ἱερῶν λειψάνων, φροντίζει πολύ συχνά νά ὑποδέχεται σέ πολλούς ναοὺς τῆς ἐκκλησιαστικῆς του περιφερείας ἱερά λείψανα Ἁγίων ἀπό διάφορες περιοχές τῆς Ἑλλάδας καί τμήματα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πρὸς ἁγιασμόν καί εὐλογίαν τῶν πιστῶν, πού συρρέουν γιά προσκύνηση. Στίς 8 Νοεμβρίου 2012 ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἐγκαίνιασε τό νέο Μητροπολιτικό συσσίτιο τῶν Σερρών «Ὁ Ἐπιούσιος Ἄρτος», πού στεγάζεται στόν ἱερό ναό Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σερρών καί ὅπου καθημερινά σιτίζονται ἐντελῶς δωρεάν περισσότεροι ἀπό τετρακόσιους ἀδύνατοι οἰκονομικά Σερραῖοι.

Παρά τό μεγάλο βάρος τῶν ἀρχιερατικῶν του καθηκόντων, ὁ Μητροπολίτης μας ἐξοικονομεῖ χρόνο γιά τήν συγγραφή καί ἐκδοση βιβλίων ἱστορικοῦ, ἐκκλησιαστικοῦ καί θεολογικοῦ περιεχό-

μενου γιά ψυχική ὠφέλεια τοῦ πληρώματος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικά τούς τίτλους τῶν βιβλίων αὐτῶν. «Σερραίων διάσωμα», «Προσκυνητάριον», «Ἅγιος Νικήτας», «Ἁγία Παρασκευή», «Ἅγιος Κάλλιστος», «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σερραῖος», «Ἱερός Ναός Ἀγίων Θεοδώρων». Προχώρησε σέ ὅλες τίς ἀπαραίτητες ἐνέργειες γιά τήν ἀνάδειξη τῶν τοπικῶν Ἀγίων μας Ἰωάννου τοῦ Σερραίου, Καλλίστου Πατριάρχου Κων/πόλεως καί Βενεδίκτου τοῦ Ἐξοβίτου.

Ἀνήγειρε καί λειτουργεῖ τό Ἐπισκοπεῖο Νιγρίτας πρὸς διευκόλυνση τῶν πιστῶν τῆς Μητροπόλεώς μας καί προέβη σέ διοικητική ἀναδιάρθρωσή της μέ τή προσθήκη δύο νέων Ἀρχιερατικῶν Περιφερειῶν. Ἀνηγέρθησαν ἐπίσης τέσσερις νέοι ἱεροὶ ναοὶ καί ἱκανά ἱερά παρεκκλήσια. Προχώρησε στή συγκρότηση Γραφείου Νεότητος τῆς Μητροπόλεως καί καθιέρωσε τακτικές συνάξεις τῶν κατηχητῶν καί ἐτήσια τελετὴ λήξης τῶν

μαθητῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου δείχνοντας ἔτσι τό ἀμέριστο ἐνδιαφέρον καί τήν ἀδιάκοπη φροντίδα του γιά τήν νεότητα. Δημιούργησε Κέντρα συμπαράστασης οἰκογενείας μέ συνεργάτες ἐξειδικευμένους κοινωνικοὺς λειτουργούς. Στό κτίριο τοῦ «Μαξιμείου Πνευματικοῦ Ἰδρύματος» παραχώρησε χῶρο καί φιλοξενεῖ τήν κίνηση ἐκλεκτῶν φιλολόγων καθηγητῶν τῶν Σερρών καί ἄλλων ἐπιστημόνων γιά τή σπουδὴ τῶν ἔργων τῶν συγγραφέων τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς κλασικῆς φιλολογίας.

Ἐδειξε ὁ Μητροπολίτης μας πρακτικό καί οὐσιαστικό ἐνδιαφέρον γιά τήν ἐπίλυση προβλημάτων φυλακισμένων καί ἀσθενῶν, δημιουρ-

γώντας σχετικές διακονίες που στελεχώθηκαν από έμπειρους κληρικούς μας. Συστηματοποίησε τό φιλανθρωπικό καί πολιτιστικό έργο τής έκκλησιαστικής περιφερείας του μέ σύνταξη καί έγκριση κανονισμών λειτουργίας του Φιλοπτώχου Ταμείου «Παναγία ή Πονολύτρια» καί του Έπικοινωνιακού καί Μορφωτικού Ίδρύματος «Άγιος Νικήτας ό Νέος».

Εύλογία ιδιαίτερη γιά τή Μητρόπολή μας αποτέλεσε ή μέ ένέργειες του Σεβασμιωτάτου μας επιστροφή καί τοποθέτηση στην άρχική της θέση στό παλαιό Μητροπολιτικό Ναό των Αγίων Θεοδώρων Σερρών τής μαρμάρινης εικόνας τής Παναγίας Πονολύτριας του 11ου αιώνα. Η εικόνα αυτή είχε βίαα αποσπασθεί από τούς Βουλγάρους κατά τήν δευτέρή τους κατοχή των σερραϊκών έδαφών καί φυλασσόταν, έπειτα από πολλές περιπέτειες, στό έκκλησιαστικό μουσείο τής Ίερās Μητροπόλεως Δράμας. Δεύτερη μεγάλη εύλογία ή επιστροφή τής εικόνας τής Αποκαθήλωσης του Κυρίου καί το-

ποθέτησή της στην άρχική της θέση. Η εικόνα αυτή είναι του 14ου αιώνα, μεγάλης καλλιτεχνικής άξίας καί είχε κλαπεί από τήν Ίερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Σερρών, όπου τώρα βρίσκεται καί προσκυνείται από τούς πιστούς.

Ό Προκαθήμενος τής τοπικής μας Έκκλησίας δίνει ένα συστηματικό καί διαρκή άγώνα γιά τήν επιστροφή των μητροπολιτικών καί μοναστηριακών κειμηλίων (εικόνων, χειρογράφων, έκκλησιαστικών κωδίκων κ.λπ.) που λεηλατήθηκαν από τά βουλγαρικά στρατεύματα κατά τήν διάρκεια των τριών βουλγαρικών κατοχών στά μακεδονικά έδάφη. Τά κειμήλια αυτά έχουν έντοπισθεί καί κοσμούν σήμερα μουσεία τής Σόφιας καί ή επιστροφή τους στην Έλλάδα άπαιτεί λεπτούς διπλωματικούς χειρισμούς. Διαρκές επίσης τό ένδιαφέρον του γιά τήν προκοπή καί στήριξη των Ίερών Μονών τής Μητροπόλεώς μας. Η Ίερά Μονή Τιμίου Προδρόμου έχει ένταχθεί στό πρόγραμμα Ε.Σ.Π.Α. μέ πρόβλεψη χρηματικής επιδότησης άξίας 3.500.000 ευρώ γιά τήν συμπλήρωση των έργων αναστήλωσης τής Μονής. Έγινε ή άνέγερση νέων πτερύγων στίς Ίερες Μονές Παναγίας Βύσσιανης, Τιμίου Σταυρού Αγίου Πνεύματος καί Προφήτου Ηλίου Αγίου Πνεύματος. Δεδομένη, φιλόστοργη, συνεχής καί διακριτική είναι ή προστασία του φιλομονάχου Μητροπολίτη μας πρός τίς Ίερες Μονές τής περιφερείας του.

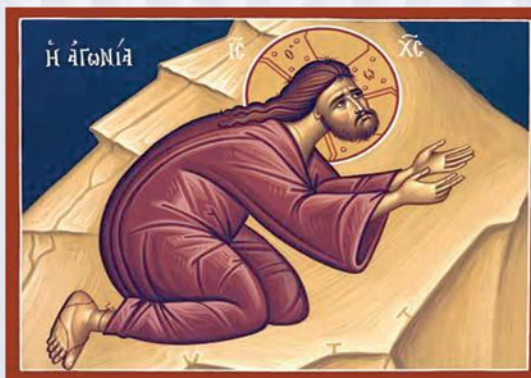
Αυτά είναι άδρομερώς μερικά από τά επιτεύγματα τής πρώτης δεκαετίας τής άρχιερατείας του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη μας κ. Θεολόγου «του Κυρίου πάντοτε συνεργούντος» καί του φιλοχρίστου λαού στηρίζοντος. Θερμή καί έσωκάρδια εύχή μας είναι νά άξιώσει ό Θεός τόν Σεβ. Ποιμενάρχη μας κ. Θεολόγο, νά προσφέρει πολλές δεκαετίες πλούσιας πνευματικής διακονίας στόν τόπο μας πρός δόξαν του άγίου ονόματός Του καί οίκοδομή του λαού Του.

«Θεολόγου, του Σεβασμιωτάτου καί θεοπροβλήτου Μητροπολίτου τής άγιωτάτης Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης, είησαν πολλά, καρποφόρα καί άγια τά έτη!».

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΘΣΗΜΑΝΙΟΥ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Ἡ ἐν Γεθσημανῇ προσευχή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ὑψίστη πασῶν τῶν προσευχῶν κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς ἀξίαν καὶ τὴν κοσμοσωτήριον δύναμιν. Συγχρόνως ἀποτελεῖ αὕτη μίαν τῶν πολυτιμοτέρων ἀποκαλύψεων περὶ Θεοῦ καὶ Ἀνθρώπου. Προσφερθεῖσα εἰς τόν

Θεόν Πατέρα ἐν τῷ Πνεύματι τῆς Θείας ἀγάπης, θά ἐνεργῇ αἰωνίως ἐν τῷ κοσμικῷ εἶναι ὡς Φῶς πάντοτε ἀμείωτον. Ὡς ἱστορικόν γεγονός δέν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν· ὡς πνευματικὴ ὁμως προᾶξις θείας ἀγάπης ἔλαβεν ἀρχὴν πρό καταβολῆς κόσμου (βλ. Α΄ Πέτρ. α΄ 20), καὶ δέν παύει νά ἐνεργῇ μέχρι σήμερον. Τὴν παρουσίαν τῆς δυνάμεως αὐτῆς αἰσθανόμεθα κατὰ τὰς ὥρας τῆς προσευχῆς ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου, κατ' ἐξοχὴν ὁμως κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς θείας Λειτουργίας. Ἡ ἁγιότης καὶ τό μεγαλεῖον αὐτῆς ἐλκύουν τὴ καρδίαν ἐκείνων, οἵτινες διεφύλαξαν ἐν ἑαυτοῖς τὴν εἰκόνα τοῦ Ζῶντος Θεοῦ.

Ὁ Κύριος ἐν τῇ προσευχῇ ταύτῃ συμπεριέλαβε πᾶν ὅ,τι ἐγένετο ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Πρώτου Ἀδάμ μέχρι τοῦ ἐσχάτου ἀνθρώπου, ὅστις μέλλει νά γεννηθῇ ἐκ γυναικός. Οὕτως ἐδιδάχθημεν νά φρονῶμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν (βλ. Ἰωάν. α΄ 29, Α΄ Ἰωάν. β΄ 2). Ἐστερημένοι ὑπαρκτικῆς ἐμπειρίας παρομοίας ἀγάπης, δέν δυνάμεθα νά συλλάβωμεν τὴν ἀκαταμάχητον ἐνέργειαν αὐτῆς, ἥτις φωτίζει ἀνά τοὺς αἰῶνας πάντα ἄνθρωπον διψῶντα νά δεχθῇ τὴν δωρεάν ταύτην. «Ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται», τό ἔργον ὁμως τό τελεσθὲν ὑπὸ

τοῦ Χριστοῦ (βλ. Ἰωάν. ιζ΄ 4) «οὐ μὴ παρέλθῃ» (πρβλ. Ματθ. κδ΄ 35). Ἡ προσευχή αὕτη εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀσίγητον δοξολογίαν τῶν οὐρανῶν, εἰς τό οὐσιῶδες αὐτῆς περιεχόμενον. Δέν παύει νά συναρπάξῃ τό πνεῦμα ἡμῶν,

νά γεννᾷ ἐν ἡμῖν τόν πόθον ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς αὐτὴν μετὰ τῆς αὐτῆς ὁλοκληρωτικῆς - «εἰς τέλος» - ἀγάπης καὶ ἐν τῷ αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἄπαντα ἡ οἰκουμένη ἐν τῇ πτώσει αὐτῆς μέμφεται τόν Θεόν, ἐνοχοποιῶσα Αὐτόν διὰ τὰ παθήματα αὐτῆς. Μέμφεται ἐμπαθῶς ἐν τῇ ἀναπηρία αὐτῆς, ἥτις εἶναι ἐπακόλουθον τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ. Γνωρίζω τοῦτο καὶ ἐξ ἰδίας πείρας. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς, ὁ ἄναρχος Θεός, ἐν Γεθσημανῇ καὶ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ «ἐδικαίωσε» τόν Θεόν Δημιουργόν. Ὁ «Ἄνθρωπος Χριστός Ἰησοῦς» (Α΄ Τιμ. β΄ 5) «δικαιοῖ» ὡσαύτως τόν Ἄνθρωπον - ἀνθρωπότητα ἐν τῇ κρίσει τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός.

Ἐξ ἐπόψεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐάν ὁ Θεός εἶναι τοιοῦτος, ὡς ἐφάνερωσεν Αὐτόν ὁ Χριστός, ἀρμόζει εἰς Αὐτόν πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἐξ ἐπόψεως ὁμως τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἐάν καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι τοιοῦτος, ὡς ἦτο ὁ Χριστός, τότε ὁ Πατήρ δέχεται αὐτόν ὡς ἰσότιμον, δίδει εἰς αὐτόν τόν θρόνον «ἐν δεξιᾷ Αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. α΄ 21).

**ΙΔΡΥΣΗ ΝΕΑΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ
ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΣΕΡΡΩΝ**

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 206

Σέρρες, 4/4/2013

Πρός τούς εὐλογημένους χριστιανούς
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀγαπητοί μου Χριστιανοί,

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ θεία καί
ὑπερφυσική ἐκείνη πραγματικότητα, ἡ
ὁποία δέ μπορεί οὔτε νά περιγραφεῖ μέ σα-
φήνεια, οὔτε πολύ περισσότερο νά ὀρισθεῖ.
Κατ' ἀκρίβεια ἡ Ἐκκλησία εἶναι μυστήριο
ἀπροσπέλαστο ἀπό τήν ἀνθρώπινη διάνοια,
βιούμενο μόνο διά τῆς πίστεως συναπτόμενο
στενότατα μέ τό ὑπέρξενο μυστήριο τῆς
θείας ἐνανθρωπήσεως. Αὐτός ἴσως νά εἶναι
καί ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ὁ νέος ὁσιος πα-
τέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, π. Ἰουστίνος (Πό-
ποβιτς) ἔγραφε ὅτι ἡ Ἐκκλησία «ἀποτελεῖ τό
ἀγιώτατον καί προσφιλέστατον μυστήριον
τοῦ Θεοῦ, μυστήριον τῶν μυστηρίων, ἢ
μᾶλλον παμμυστήριον τῶν παμμυστηρίων».

Ἀκριβῆς, λοιπόν, ὁρισμός τῆς Ἐκκλησίας
δέν μπορεί νά δοθεῖ. Αὐτό ὅμως πού θά μπο-
ρούσαμε «οἰκονομικῶς» νά ποῦμε εἶναι ὅτι

ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό πραγματικό καί
πανάγιο Σῶμα τοῦ Σωτῆρος μας,
Ἰησοῦ Χριστοῦ, στό ὁποῖο ὁ
ἴδιος ὁ Κύριος, ὡς ἡ πανακή-
ρατη κεφαλή του καί μέσα ἀπό
τά ἅγια Μυστήρια, μᾶς συσ-

σωματώνει, μᾶς κάνει δη-
λαδή μέλη Του. Διά τοῦ
Χριστοῦ δέ ἐνωνό-
μεθα κατὰ
χάριν καί κοι-
ωνοῦμε μέ
τήν Πα-

ναγία

Τριάδα. Ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος σημειώνει ὅτι
«Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστός, ὁ μεθ' ἡμῶν ὢν
καί εἰς τούς αἰῶνας παρατεινόμενος». Ἡ
Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, ἔχει τήν ἀρχή
τῆς πολύ πρῖν τήν δημιουργία τοῦ ὁρατοῦ
καί ἀοράτου κόσμου. Ὁ μεταποστολικός
ἐκκλησιαστικός συγγραφέας Ἑρμᾶς λέγει
χαρακτηριστικῶς ὅτι: «ὁ Θεός ἔκτισε τήν
ἀγίαν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ σοφίᾳ
καί προνοίᾳ». Ἡ Ἐκκλησία «πάντων ἐκτί-
σθη διά τοῦτο καί προσβυτέρᾳ». Τό ἀειθα-
λές, εὐσκιόφυλλο καί εὐρύχωρο δένδρον τῆς
Ἐκκλησίας ἔχει τήν ρίζα του στό μυστήριο
τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει
οὐράνια τήν καταγωγή, γι' αὐτό καί ἔχει ὡς
σκοπό νά προετοιμάζει οὐρανοπολίτες. Τόν
πανάγιο Οἶκο Του, τήν Ἐκκλησία, τήν
ἔκτισε «ὁ Πατήρ διά τοῦ Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύ-
ματι, ὡς τήν πρώτην καί σπουδαιοτάτην καί
προσφιλεστάτην κτίσιν καί δημιουργίαν
Του» (Ἰω. Καρμίρη, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιο-
λογία). Ἡ Ἐκκλησία εἶχε τό πρῶτον ἀποτε-
λεσθῇ ἀπό τούς οὐρανίους χορούς τῶν
πλησιοθέων Ἀγγέλων. Ἀργότερα, καί μετά
τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ Λόγου προσετέ-
θησαν καί οἱ βαπτισθέντες στό ὄνομα τῆς
Παναγίας Τριάδος ἄνθρωποι. Ὡς γενέθλιος
ἡμέρα τῆς ἐπί γῆς φανερώσεως τῆς Ἐκκλη-
σίας θεωρεῖται ἡ ἀγία Πεντηκοστή, ὅταν τό
Πανάγιο Πνεῦμα ἐπεφοίτησε στούς ἀγίους
Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ. Κατ' ἀκρίβεια ἡ
Ἐκκλησία ὡς ἐγκόσμια πραγματικότητα ,
χωρίς ποτέ νά εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»,
ἀλλά ἀποτελοῦσα τόν κόσμο (τό στολίδι)
τοῦ κόσμου, παρουσιάζεται ὡς «καρπός τῆς

ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ» (Παν. Τρεμπέλα, Δογματική).

Μέσα στήν Ἐκκλησία συγκροτεῖται ἡ οἰκογένεια τῶν διεσκορπισμένων παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, τά ὅποια συγκεντρώνονται ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό καί διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «εἰς ἓν». Μέσα στήν Ἐκκλησία γινόμεθα καί πάλιν «οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» (Ἐφ. β' 19) καί λαός Του περιούσιος. Ἡ εὐλογημένη κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μετά τοῦ Θεοῦ, πού ὑπῆρχε στόν Παράδεισο καί διεκόπη «φθόνῳ καί συνεργίᾳ τοῦ Διαβόλου», λόγω τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας ἀποκαθίσταται διὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μέσα στήν Ἐκκλησία. Ὁ πιστός ἄνθρωπος ὡς τίμιος, ζωντανό καί ἀγωνιζόμενο μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ συμφιλιώνεται μέ τόν Θεό, ἀναγεννᾶται, δικαιώνεται, ζωοποιεῖται, φωτίζεται, ἀγιάζεται, σώζεται, χριστοποιεῖται, ἀπολαμβάνει τῆς θείας υἱοθεσίας, γίνεται κληρονόμος Θεοῦ καί συγκληρονόμος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέσα στήν Ἐκκλησία ὁ χριστιανός κοινωνεῖ μέ τόν Θεό καί ἀλληλοπεριχωρεῖται «ἐν παροξυσμῷ ἀγάπης» μέ τόν συνάνθρωπόν του, ὑπερβαίνει τόν ἀτομισμό καί τή φυλαυτία του καί ζεῖ τήν θαλπωρή τῆς ἐν Χριστῷ οἰκογενείας. Τό νά εἴμεθα ὁργανικῶς ἐνταγμένοι ὡς μέλη στήν Ἐκκλησία, συμφώνως μέ τήν ὀρθόδοξη πίστη μας εἶναι βασιική προϋπόθεση σωτηρίας μας. Γιά αὐτό καί στό ἱερώτατο Σύμβολο Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως μετά τήν πίστη μας στήν Παναγία Τριάδα, ὁμολογοῦμε ἐπίσης καί διακηρύσσουμε τήν πίστη μας «εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν». Αὕτη εἶναι ἡ ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας. Ὁ μεταποστολικός Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἅγιος Κυπριανός σημειώνει ὅτι «ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει σωτηρία» ἢ ὅτι «δέν μπορεί νά ἔχει τόν Θεόν πατέρα ἐκεῖνος, πού δέν ἔχει τήν Ἐκκλησία μητέρα». Σέ κάθε εὐχαριστιακή σύναξη βεβαιωνόμεθα, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι δέν εἴμεθα ἄτομα ἀποκεκομμένα ἀπό τόν Θεό

καί τόν συνάνθρωπό μας ἀλλά «κοινωνία ἁγίων», οἰκογένεια Θεοῦ, Σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ συμμετοχή μας στήν Θεία Λειτουργία, πού εἶναι ἡ πλέον αὐθεντική φανέρωση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, δέν συνιστᾶ κατά κανένα τρόπο μία τυπική ἐκπλήρωση ἐνός κάποιου θρησκευτικοῦ καθήκοντος ἀλλά ἀπαραίτητη προϋπόθεση σωτηρίας καί ζωῆς. Σωζόμεθα ἐπειδή εἴμεθα μέλη τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, «τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ» τήν ὁποία αὐτός ὁ Κύριος «περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ αἵματος. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κατά τόν θεῖο Παῦλο «στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας». Αὕτη τή σώζουσα τόν ἄνθρωπο ἀλήθεια διαφυλάσσει, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, ἀκέραιη καί ἀνόθευτη, μόνον ἡ ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεμελιωμένη ἀμετακίνητα πάνω στήν ἀκρογωνιαία πέτρα τῆς πίστεως στόν θεάνθρωπο Κύριο καί Σωτῆρα μας, Ἰησοῦ Χριστό. Χριστιανός «ἀσύνακτος» δέν νοεῖται οὔτε καί μπορεί νά ὑπάρχει. Ἡ «ἁγιοφόρος καί θεοπρεπεστάτη κιβωτός τῆς σωτηρίας μας», ἡ ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἓνας ἀνθρώπινος θεσμός, ἴδρυμα, σωματεῖα, λέσχη εὐσεβῶν ἀνθρώπων, ἠθικοπλαστικός σύλλογος, ἀλλά πρωτίστως καί κυρίως «τό θεότευκτο ἐργαστήριον τῆς σωτηρίας μας» ἡ ὄντως σώζουσα κοινωνία προσώπων ἐν Χριστῷ. Αὐτό τό «ἅπ' αἰῶνος σεσιγμένο» μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καθίσταται συγκεκριμένη πραγματικότητα «ἐν χρόνῳ καί τόπῳ» γιά τόν κάθε χριστιανό μέσα στήν ἐνορία, πού εἶναι τό βασικό κύτταρο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Στήν ἐνορία του ὁ κάθε πιστός λαμβάνει πείρα τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἓνα γενικό, ἀόριστο καί ἀφηρημένο γεγονός, ἀλλά ἡ συγκεκριμένη εὐχαριστιακή σύναξη εἰς τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εὐρισκόμενο κανονικό Ἐπίσκοπό τους. Τό σύνολο τῶν ἐνοριῶν συγκροτοῦν τήν κάθε τοπική Ἐκκλησία, ἡ ὁποία διὰ τοῦ Ἐπισκόπου της, ὡς τοῦ κατ' ἐξοχήν Προ-

εστῶτος - Προέδρου τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως τῆς συγκεκριμένης τοπικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐνωμένη μέ τήν ἀνά τήν οἰκουμένην ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Στήν ἐνορία του ὁ κάθε χριστιανός ἀπό τά παιδικά του χρόνια ζεῖ προσωπικῶς τό μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι ἡ ἀληθῆς πνευματική του οἰκογένεια. Μέσα στήν ἐνορία του ὁ κάθε πιστός ἔχει τήν δυνατότητα νά αἰσθανθεῖ «ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι» τόν ἱερέα ὡς τόν πνευματικό του πατέρα καί τούς χριστιανούς ὡς τούς πνευματικούς του ἀδελφούς. Στήν ἐνορία τους οἱ πιστοί ἐνός συγκεκριμένου τόπου, μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκκλησιοποιοῦνται, ἐνώνονται πνευματικῶς μέ τόν ἐπίσκοπό τους καί διά τοῦ Ἐπισκόπου τους μέ τόν ἴδιο τόν Χριστό, συμπορεύονται, ἀδελφοποιοῦνται, κοινωνοῦν μέ τόν Θεό καί τή σεπτή εἰκόνα Του, τόν ἄνθρωπο, γίνονται διά τῆς ἐνσυνειδήτου συμμετοχῆς τους στά θεϊότατα μυστήρια καί μάλιστα σ' αὐτό τῆς Θείας Εὐχαριστίας, «μέτοχοι ζωῆς αἰωνίου». Τό ὁρατό κέντρο τῆς κάθε ἐνορίας, ἡ ἀστείρευτη πηγή τῶν θείων χαρισμάτων, εἶναι βεβαίως ὁ κάθε Ἱερός Ναός, ὅπου τελεσιουργεῖται ἐν Χριστῷ καί διά τοῦ Χριστοῦ, τό μυστήριό τῆς σωτηρίας. Ἡ κάθε ἐνορία, ὡς ἡ ἐντός συγκεκριμένων γεωγραφικῶν ὁρίων εὐχαριστιακή σύναξη τοῦ Κυριακοῦ Σώματος, εἶναι μία ἀνεπανάληπτη εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Βεβαίως ἡ κάθε ἐνορία δέν ἀποτελεῖ ἀπό μόνη της, αὐτάρκη καί αὐτοτελῆ εὐχαριστιακή ἐνότητα ἀλλά προέκταση «ἐν τόπῳ» τῆς μιᾶς, σέ κάθε τοπική Ἐκκλησία ἐπισκοποκεντρικῆς Εὐχαριστίας. Μέ τήν ἐμφάνιση, ἤδη ἀπό τόν τρίτο μ.Χ. αἰῶνα καί γιά λόγους καθαρῶς πρακτικούς, (πληθυσμιακή αὔξηση τοῦ πληρώματος) τῆς ἐνορίας, πραγματοποιήθηκε ἡ ἐπέκταση τῆς μιᾶς, ὑπό τόν Ἐπίσκοπο, Εὐχαριστίας μέσα στά γεωγραφικά ὅρια τῆς Ἐπισκοπῆς, χωρίς ὅμως νά δημιουργηθοῦν νέα κέντρα Εὐχαριστιακῆς ἐνότητος, καθώς συμφώνως μέ τήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία

μας ἡ «μία, ἁγία, καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία» δέν ἀποτελεῖ «ἀθροιστική ἐνότητα μερῶν, ἀλλά ὀργανική ἐνότητα πλήρων Ἐκκλησιῶν πού ταυτίζονται μεταξύ τους, ὥστε νά ἀποτελοῦν ἓνα Σῶμα, ὑπό μίαν Κεφαλὴν».

Ἡ εὐρύθυμη, ὑπό τίς παραπάνω προϋποθέσεις, λειτουργία τῆς ἐνορίας, μέ κέντρο πάντοτε τό ἱερό θυσιαστήριο, καί πνευματική ἀναφορά καί ἐξάρτηση ἀπό τόν οἰκεῖο Ἐπίσκοπο τοῦ τόπου μπορεῖ νά βοηθήσει οὐσιαστικά τόν κάθε πιστό στήν βίωση τοῦ σώζοντος μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα σ' αὐτά τά ἐκκλησιολογικά, κανονικά καί σωτηριολογικά πλαίσια λειτουργοῦν οἱ ἐνορίες τῆς κάθε Ἐκκλησιαστικῆς παροικίας μέ σκοπό τήν χριστοποίηση καί σωτηρία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Μέ χαρά, λοιπόν, πνευματική καί ἐν δοξολογία πρὸς τόν ἅγιον Θεόν, ἀγγέλεται σέ ὅλους σας, εὐλογημένοι χριστιανοί μου, ἡ κατὰ τήν Κανονική τάξη τῆς Ἐκκλησίας μας καί τούς Νόμους τοῦ κράτους μας ἰδρυσις, διά τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 31/4-3-2013 Προεδρικοῦ Διατάγματος (Φ.Ε.Κ. τεύχος 1, ἀριθμ. φύλλου 68, 19-3-2013), τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου καί σημειοφόρου Πατρός ἡμῶν Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ, στήν συνοικία Σιγῆς - Ν. Κηφισίας τῆς πόλεως τῶν Σερρών, μέ κέντρο τόν ὁμῶνυμο Ἱερό Ναό.

Καλοῦντες δέ πατρικῶς καί Ἐπισκοπικῶς ὅλους τούς κατοικοῦντες σέ αὐτήν τήν περιοχήν, εὐλογημένους χριστιανούς, νά ἀξιοποιοῦν «ἐν φόβῳ Θεοῦ, τήν παρεχομένην σέ αὐτούς, ὑπό τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας, δυνατότητα πρὸς χάριν τῆς σωτηρίας τους, εὐλογοῦμεν ἅπαντας διά τῆς ἀποστολοπαράδοτου ἁγίας εὐλογίας: «Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴησαν μετά πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Διάπυρος εὐχέτης σας πρὸς Κύριον

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Σερρών καί Νιγρίτης ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ευχαριστήριο επιστολή

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚ/ΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ Δ/ΝΣΗ Π/ΘΜΙΑΣ
& Δ/ΘΜΙΑΣ ΕΚΠ/ΣΗΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
Δ/ΝΣΗ Δ/ΘΜΙΑΣ ΕΚΠ/ΣΗΣ ΣΕΡΡΩΝ
4ο ΕΣΠΕΡΙΝΟ ΕΠΑ.Λ. ΣΕΡΡΩΝ

Πρός

Τόν Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Σερρών και Νιγρίτης

Σεβασμιότατε,

Αισθάνομαι υποχρεωμένη νά σᾶς διαβιβάσω μέ τήν παροῦσα τά συναισθήματα εὐγνωμοσύνης καί ἀφάτου χαρᾶς τῶν συναδέλφων μου, τῶν γονέων καί τῶν μαθητῶν τοῦ σχολείου μας, γιά τήν σεβαστή καί πατρική παρουσία σας στήν κοπή τῆς βασιλόπιτας.

Μένουν βαθιά χαραγμένα τά λόγια Σας γιά τήν λειτουργία τοῦ σχολείου καί τούς ἐργαζομένους μαθητές πού δέν ξεχνοῦν πόσο ὑπέροχα τούς στηρίζατε μέ τήν παρουσία Σας, τίς διαπιστώσεις Σας, τίς νουθεσίες Σας καί τίς εὐχές Σας.

Θά μᾶς μείνει ἀξέχαστη ἡ εὐλογία πού μᾶς χάρισατε καί δώσατε τήν εὐκαιρία ΣΕ ΟΛΟΥΣ νά πάρουν τήν εὐχή Σας μαζί μέ τό κομμάτι τῆς βασιλόπιτας, φιλώντας τό χέρι σας.

Σεβασμιότατε ποιμενάρχα μας, εὐγνωμόνως σᾶς εὐχαριστοῦμε, εἴμαστε βέβαιοι ὅτι δέν μᾶς ξεχνᾶτε στίς προσευχές Σας καί ἐλπίζουμε νά βρεῖτε λίγο χρόνο, νά μᾶς εὐλογήσετε καί πάλι μέ τήν πατρική παρουσία Σας.

Ἡ Διευθύντρια
Ξανθίππη Ἀγγελίδου
ΠΕ 12.02 Ἀρχιτέκτων